

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΤΑΡΖΑΝ
ΚΑΙ Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

**ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**

**ΑΡ.
1**

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

* Για πρώτη φορά στην Ελλάδα εκδίδεται περιοδικό με ύλη τόσο εκλεκτή και θέματα που αντιπροσωπεύουν μια περιφέρεια άγνωστη της γης μας.

* Δεν αντιγράφουμε, δεν φλυαρούμε.

* Οι συνεργάτες μας γνωρίζουν την Αφρική, γνωρίζουν τα ήθη και τα έθιμά της κατά περιφέρειας και φυλάς.

* Ο Ταρζάν που δίνουμε δεν είναι φανταστικός, ούτε ελληνικό κατασκευάσμα, πρόχειρης κουζίνας και υπόπτων συνταγών.

* Οι αναγνώσται μας μπορούν να νοιώσουν το γάρτη και να βρουν την περιφέρεια όπου ζή ο Ταρζάν. Μπορούν να βρουν τα χωριά, τα δάση και τους ποταμούς, ως και τις ίδιες τις φυλές των αγρίων ιθαγενών της Ζούγκλας όπου κινείται ο Ταρζάν έναντιον του κακού και της αδικίας.

* Η Ζούγκλα έχει κι άλλους πολλούς ήρωας, εκτός από τον Ταρζάν, θα σάς τους γνωρίσωμε στα προσεχή τεύχη μας.

* Σας δίνουμε κ' ένα πρωτότυπο διαγωνισμό με κέρδη θετικά, χρήσιμα. Να λάβετε όλοι μέρος. Ακονίσετε το μυαλό σας, θα πετύχετε.

* Ποιός θάναυ ο τυχερός του Ραδιοφώνου; Αυτός του θά στείλει όλες τις λύσεις των 8 πρώτων τευχών.

* Αν στείλετε λύσεις, προσέξτε να δήτε τόνονομα σας δημοσιευμένο, άλλως ξαναστείλετε, αν δεν συμπεριληφθήτε.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ

ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΤΕΥΧΟΣ

•

Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΚΑΙ

Ο ΧΡΥΣΟΣ

ΤΗΣ

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΠΩΣ

Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ

ΕΝΑ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΔΩΡΕΑΝ

ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

ΤΟΥΣ

ΟΡΟΥΣ

ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

31 ΚΑΙ 32

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Όδος Γερμανίου 45—ΑΘΗΝΑΙ

Περιοδικόν ποικίλης ύλης εκδιδόμενον ανά δεκαήμερον.

Έτος Α'—Αριθ. 1 20 Οκτωβρίου 1950

Διευθυντής: ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ

Έπί της ύλης: ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

Συνδρομαί: Έσωτερικού. Τρίμηνος Δρχ. 15.000

Έξάμηνος > 30.000

Έτησία > 60.000

Έξωτερικού Έτησία Δολ. 7

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΑΙ Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΤΛΗΚΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ήρεμία της σιωπής και του σκοταδιού έτάραξε μέσα στο άπέραντο πυκνό δάσος, ένας βαθύς αναστεναγμός. Δεν έμοιαζε βέβαια, με αναστεναγμό ανθρώπου, γιατί είχε κάτι το ήχηρό, το έντονο, το έπιβλητικό.

Ήταν ο αναστεναγμός του Ταντόρ, του μεγάλου αυτού ελέφαντος, που χρησιμοποιεί ο Ταρζάν, για μεταφορικό του μέσο. Είναι ο φίλος του Ταρζάν που τον οδηγεί κάθε φορά πάνω στη ράχι του και περπατά κουνιστός, μεγαλοπρεπώς ανάμεσα από τα αιωνόβια, πυκνά δέντρα της Ζούγκλας. Είναι ο Ταντόρ που τον πιέζει βαρειά, τη νύχτα εκείνη το σκοτάδι κι' όταν ήδε να χαράζει ή αύγη έβγαλε μέσα από εά βάθη της ψυχής του έναν αναστεναγμό ανακουφίσεως. Ο Ταντόρ που είχε δυόμιση μέτρα ύψος και τριάμιση έτρα μάκρος.

Σηκώθηκε, λοιπόν, σήκωσε ψηλά την προβοσκίδα του κι' αναστέναξε. Έπειτα άρχισε ένα σφύριγμα χαράς.

Βρισκόταν ακριβώς κάτω από το σπιτάκι του Ταρζάν, γιατί ο Ταντόρ κοιμόταν πάντοτε ως πιστός φύλακας κάτω από το δέντρο, κάτω από το σπιτάκι του φίλου του του Ταρζάν.

Ο Ταρζάν είχε φτιάσει με κορμούς δέντρων μια ύπεροχη καλύβα ακριβώς πάνω σ' ένα τρίκλωνο δέντρο που είχε ως βάσι έναν κορμό τόσο μεγάλο, τόσο παχύ, που θα χρειαζόντουσαν τουλάχιστον πεντήντα άνδρες να τον αγκαλιάσουν.

Το σφύριγμα του Ταντόρ ήταν ένα ξυπνητήρι. Και ο Ταρζάν εξύπνησε, άνοιξε τα μάτια του, ανακλαδίστηκε, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε και πήδησε όρθιος.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάνω στη ράχι του Ταντόρ και έρριξε μια ματιά γύρω του. Η αύγη χάραζε, μακριά οι πρώτες ακτίνες του ήλιου χρύσιζαν τις κορφές των δέντρων και ή ζούγκλα άρχισε να ξυπνά:

Τι ώραϊο, τι υπέροχο είναι αυτό το ζούγκλα! Μιά απέ-
ραντη μελωδία ξεχύνεται από το κελάϊδισμα λογιῶ λογιῶ πουλιῶν, πού
μπερδεύεται σ' ἓνα γρύλισμα, σὲ κραυγὲς σὲ νιασυρίσματα, σὲ μουγγρητά,
σὲ κραυγὲς καὶ σὲ φωνὲς ὄλων τῶν ἀγρίων θηρίων τῆς ζούγκλας.

TANTOP ΠΡΟΧΩΡΟΥΣΕ καμαρωτὸς ἀνάμεσα
στο πλῆθος αὐτὸ τῶν ἀγρίων φυτῶν καὶ ζῶων.
Ξέρει πού πηγαίνει. Ὡδηγεῖ τὸ φίλο του τὸν
Ταρζάν σὲ μιά μικρὴ λίμνη γιὰ νὰ κάνῃ τὸ πρω-
τὸν του μπάνιο. Πού καὶ πού σηκώνει τὴν προ-
βοσκίδα του καὶ σφυρίζει σὰ νὰ λέῃ: Ἐδῶ εἶμαι
κ' ἐγώ! Κυττάχτε ποιὸν φέρνω; Τὸ Βασιλιά τῆς
ζούγκλας, τὸ φίλο μου τὸν Ταρζάν!

Ἡ λίμνη δὲν ἀπέχει πολὺ καὶ νὰ πού βυῆκαν
ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πυκνφυτεμένο δάσος. Τὰ
δροσερά νερά της περιμένουν τὸν Ταρζάν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν. Μὰ ξα-
φνικά, μέσα στὴ γλυκεία ἐκείνη ἀρμονία τοῦ ζυπνήματος τῆς Ζούγκλας
ἀκούγεται μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ.

Ὁ Ταρζάν ταραίζεται, ἀνασηκώνεται. Σφίγγει στὸ χέρι του ἓνα ἴτιο
πού τὸ παίρνει πάντα μαζί του, εἶναι τὸ δῖπλο του γιὰ νὰ υπερασπίζεται
ἀπὸ κανένα κακὸ συναπάντημα, εἶναι καὶ τὸ μόνον πού θὰ σκοτώσῃ μερι-
κά πουλιά γιὰ τὸ πρωῒνό του πρόγευμα. Σφίγγει τὸ ἴτιο σὰν νὰ νοιώθει
κάποιο κίνδυνο, καὶ σκέπτεται: Ἡ κραυγὴ αὐτὴ δὲν εἶναι φυσιολογικὴ. Τὸ
ζῶον πού τὴν ἔβγαλε εἶναι μιά λεοπάρδαλις. Κάτι θὰ συμβαίνει. Κάτι τὸ
ἀσυνείθιστο βρῆκε ἢ εὐνοχάρης λεοπάρδαλις κ' ἔβγαλε αὐτὴν τὴν κραυγὴ
ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Χαίδεψε τὸ Ταντόρ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ φώναξε:

— Πιὸ γρήγορα, φίλε μου. Ἀσφαλῶς κάποιοι κινδυνεύει,

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Μόλις ξοτρίψαν ἓνα παχὺ δέντρο, ὁ Ταρζάν ἀν-
τίκρυσε μιά τεράστια λεοπάρδαλι νὰ ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ κάπου. Πού,
ὁμως; Ἀλλοίμονο, τὸ θῦμα της ἦταν ἴσως ἄνθρωπος!

Τὴ ἤθελε ὁμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴ ζούγκλα; Πῶς ἔφθασε ὡς ἐκεῖ;
Δὲν ἦταν καιρὸς νὰ σκέπτεται τέτοια πράγματα ἔπρεπε νὰ δράσῃ κεραυ-
νοβόλως. Ἀπὸ τὴ θέσι πού βρισκόταν τέντωσε τὸ ἴτιο καὶ ἔρριξε ἓνα
βέλος. Δὲν τὴν πέτυχε. Ρίχνει δεῦτερο. Αὐτὸ τῆς τρύπησε τὸ λαιμό. Ρίχνει
τρίτο. τὸ τρίτο τὴν βρῆκε κοντὰ στὴν καρδιά, στὰ πλάγια. Τὸ θηρίο οὐρ-
λιαξε καὶ κυλίστηκε χάμω πλάϊ στὸν ξαπλωμένο ἄνθρωπο.

Μ' ἓνα πῆδημα ὁ Ταρζάν ἀρπάχτηκε σ' ἓνα κλαρί καὶ μὲ ἓνα ἄλλο
πῆδημα βρέθηκε ἀνάμεσα στὴ λεοπάρδαλι καὶ στὸν ἄνθρωπο.

Ἡ λεοπάρδαλις ὁμως δὲν ἦταν νεκρή. Ἀνασηκώθηκε καὶ ὥρμησε ἐναν-
τίον τοῦ Ταρζάν. Τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὰ σουβλερά της νύχια. Μὰ ὁ Ταρζάν
εἶχε νὰ φυλαχτῇ. Χτύπησε τότε δυνατὰ μὲ τὸ γόνατό του στὸ στομάχι τὴν
λεοπάρδαλι πού τὴν τίναξε δύο μέτρα μακριὰ του ἀνοίωσθη. Δὲν σταμά-
τησε ἐκεῖ. Ἡ λεοπάρδαλις εἶναι ὑποῦλο ζῶον. Πλησίασε κοντὰ της καὶ
μὲ τὴ φτέρνα του τῆς πάτησε τὸ λαιμό. Ἡ λεοπάρδαλις θνοῖξε τὸ στόμα
ἀλλὰ τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν τῆς ἄρπαξαν τὰ σαγῶνα καὶ τῆς ἔνοιξε τὸ στόμα
τόσο πολὺ πού τῆς ἐξέσχυσε τὰ μάγουλα. Τὸ θηρίο σπαρτάρισε δύο τρεῖς
φορὲς κ' ἔμεινε νεκρό. Τότε μόνον ὁ Ταρζάν γύρισε νὰ δῇ καὶ νὰ πλη-
σιάσῃ τὸν ἄνθρωπο πού βρισκόταν λίγα μέτρα πέρα πέρα ξαπλωμένος.

ΕΡΙΠΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΕΝΤΕ έτων ήταν ό άνθρωπος αυτός. Φορούσε χακί στολή, χωρίς να είναι στρατιωτικός και τό κεφάλι του ήταν ματωμένο.

Ό Ταρζάν έσκυψε από πάνω του, έπιασε τό χέρι του. Ό άνθρωπος δέν ήταν νεκρός.

—Ταντόρ, νερό εφώναξε ό Ταρζάν.

Σε λίγο ό μέγας έλέφας Ταντόρ ξαναγύρισε άπλωσε την προβοσκίδα του και περιέλουσε τον ξαπλωμένο άνθρωπο. Έκείνος έρρίγησε από την κρυάδα του νερού, άνοιξε τά μόντια του και κύταξε τον Ταρζάν. Δέν έτρόμαξε. Έπρόφερε:

—Μου έσωσες τη ζωή. Δέν με ξέρεις... Έγώ σέ ξέρω... Σ' έχω γνωρίσει όταν ήσουν ακόμη μωρό... Γνώρισα ακόμη τον πατέρα σου... Τη μητέρα σου... Τους σκότωσαν οι Σακαριανοί, αυτά τά σκυλιά, δύο μήνες μετά την γεννήσι σου στη Ζουγκλα. Έγώ γλύτωσα τότε ως έκ θαύματος... Γύρισα να σέ βρω να σέ πάρω μαζί μου στην Άγγλία δέν σέ βρήκα... Πάντοτε πίστευα ότι ζούσες... Παντρεύτηκα μιά ή γυναίκα μου δέν μ' άφηνε να ξαναγυρίσω στην Άφρική. Έχει δύο χρόνια τώρα που πέθανε και μ' άφησε μιά κόρη, τη Τζέιν. Όταν διηγήθηκα στην κόρη μου ότι ό γυιός του καλλίτερό μου φίλου πιθανόν να ζή στη Ζουγκλα μ' ενεθάρρυνε ναρθώμε μαζί να σέ βρούμε. Από τους ίθαγενείς μάθαμε ότι υπάρχει κάποιος λευκός που είναι φίλος των θηρίων και έχομε τρεις μήνες που σέ γυρεύομε. Εύχαριστώ τό θεό που σέ βρήκα και σου τά είπα. Θά πεθάνω ικανοποιημένος. Άλλά ή κόρη μου; Η Τζέιν; Μας έστησαν παγίδα οι Σακαριανοί. Έμένα με χτύπησαν στο κεφάλι. Την Τζέιν την ήπρανε... κινδυνεύει.

Ό Ταρζάν άνατινάχθηκε. Ό έτοιμοθάνατος τον σταμάτησε.

—Περίμενε... Έχω κι' άλλα να σου πώ: Ό πατέρας του είχε έλθει στη Ζουγκλα με κάποιο σκοπό. Είχα έρθει μαζί του γιατί είμαι μηχανικός. Τον ακολουθήσε και ή γυναίκα του, ή μητέρα σου. Ένα χρόνο ψαχναμε να βρούμε κάποιο Θησαυρό. Αυτός ό Θησαυρός του ανήκε. Άνηκε στον πατέρα του, δηλαδή στον παππού σου, ό οποίος είχε ζήσει τριάντα χρόνια μέσα σ' αυτή τη Ζουγκλα και με μεγάλους κινδύνους έμάζεψε είκοσι κιβώτια γεμάτα από διαμάντια. Τά διαμάντια αυτά τά μετέφερε μέσα σέ βάρκες να τά περάσει από μιά λίμνη για να τά φέρη προς τη θάλασσα και να φύγη για την Άγγλία. Άλλά και τότε του επέτέθησαν οι Σακαριανοί, του βύθισαν τις βάρκες και τά τριάντα κιβώτια με τό θησαυρό βούλιαξαν στο βυθό της λίμνης. Είκοσι άνδρες του σκοτώθηκαν, αυτός όμως κατώρθωσε να γλυτώσει και να έλθη στην Άγγλία καταλυπημένος, άπαγοητευμένος ότι άφησε πίσω του τους κόπους τριάντα έτών. Γι' αυτό τό θησαυρό ήρθε και ό πατέρας σου με τη μητέρα σου φέρνοντας μαζί τους τά σχέδια που είχε αφήσει ό παππούς σου. Ήταν πολύ φίλος μου ό πατέρας σου και τον ακολουθήσε. Ψάξαμε ένα χρόνο να βρούμε αυτή τη λίμνη και όταν επί τέλους ανακαλύψαμε τό θησαυρό, κέσαμε σέ παγίδα των Σακαριανών. Σκότωσαν όλους τους υπηρέτες και εργάτες. Σκότωσαν τη μητέρα σου ή οποία πρό 3 μόλις μηνών είχε γεννήσει έσένα, σκότωσαν τον πατέρα σου. Έγώ έλειπα. Έίχα πάει για κυνήγι. Κι' όταν γύρισα δέ βρήκα παρά μόνον την πτώματά τους. Έοϋ δέν ήσουν μαζί τους. Θα σ' άρπαζαν, δέν ξέρω... Κι' έφυγα άπελπισμένος. Μέσα στις τσέπες μου υπάρχουν τά σχέδια του μέρους που βρίσκεται ό θησαυρός... ό ματωμένος αυτός θησαυρός. Υπάρχει κι' ένα μενταγιόν με τη φωτογραφία του πατέρα σου και της μητέρας σου. Μιά χάρη σου ζητώ: Να δώσης την κόρη μου... τη Τζέιν, πριν τη σκοτώσουν...

Αυτά είπε ό άνθρωπος αυτός και ξεψύχησε.

ΜΕΙΝΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ο Ταρζάν πάνω από το σώμα του νεκρού. Μέσα στο κεφάλι του στριφογύριζαν όλα αυτά που του είχε πει για τον πατέρα του, για την μητέρα του και για τον ματωμένο από τόσα πολλά θύματα θησαυρό.

Όποτε οι γονείς του είχαν πέσει θύματα της έλσεινης αυτής φυλής των Σακαριανών, "Ανοιξε το μνταγιόν "Η φωτογραφία έδειχνε τον πατέρα του και τη μητέρα του. "Αδείασε τις τσέπες του νεκρού. Βρήκε τα σχέδια και κάτι άλλα χαρτιά. Βρήκε κι ένα πορτοφόλλι με την ταυτότητά.

Σκυμμένος πάσω από το νεκρό ο Ταρζάν δέν αντελήφθη κάτι : ότι γύρω του είχαν μαζευτεί όλοι οι άγαπημένοι του φίλοι της ζούγκλας. Ήσαν ο Τάντορ, ο έλέφανς, ήταν ο Νούμα, το λιοντόρι, ήταν η Τοίτα η γορίλλα του, ο Νίτα, ο τοαλαπετεινός, ο Μίτα, το βατραχάκι και περί

τις δύο χιλιάδες μαϊμούδες.

Τά πουλιά είχαν σταματήσει το κελάϊδιμά τους και τα άγρια θηρία είχαν σκύψει το κεφάλι. "Ενωσαν πώς κάποια μεγάλη λύπη βάραινε το φίλο τους και σιωπούσαν, συμμετείχαν κι' αυτά στη λύπη του.

Η πρώτη σκέψη του Ταρζάν ήταν να θάψει το νεκρό, κι' έσκυψε να φτιάσει λάκκο με τα χέρια του μα' δέν πρόφτασε να άκουμπήσει τα χέρια του στη γη. "Όλα μαζί τα θηρία μέσα σε λίγα λεπτά είχαν φτιάσει ένα πελώριο λάκκο. Ο Ταρζάν πήρε στην άγκαλιά του το νεκρό κι' ώρκίστηκε πάνω στον τόφο του ότι θα τον έκδικηθῇ και θα έκδικήσει όλα τα θύματα των κακοποιών Σακαριανών.

Μέχρι στιγμής πίστευε ότι ήταν κι' αυτός ένα από τα ζώα της ζούγκλας. Θυμόταν ότι ένοιωσε τον εαυτόν του παιδί ακόμα να παίξη με την Τοίτα σε μία σπηλιά, κι' ότι μία Γορίλλα κι' ένας Γορίλλας φρόντιζαν να τον θρέψουν με διάφορα φρούτα και χυμούς της ζούγκλας. Πολλές φορές πίστεψε ότι ήταν ο γυιός ενός γορίλλα, ότι ήταν ένας πιθηκάνθρωπος. Είχε μάθει την γλώσσα των πιθήκων, των λεονταριών, των ελεφάντιων, των λεοπαρδάλεων και όλες τις γλώσσες των θηρίων. Πηδούσε από δέντρο σε δέντρο σαν πίθηκος, και κοιμόταν στο ύπαιθρο όπως όλα τα άλλα ζώα.

"Όποτε... δέν ήταν ένας πιθηκάνθρωπος; Είχε κι' αυτός μία μητέρα κι' έναν πατέρα από τη φυλή των λευκών. Κι' αυτή τη μητέρα και τον πατέρα του, τους είχαν σκοτώσει οι Σακαριανοί. Άσφαλώς λοιπόν, από τη σφαγή θα τον έσωσε η μητέρα της Τοίτα και ο πατέρας της, οι δύο γορίλλαι εκείνοι με τους οποίους έζησε όλα του τα χρόνια.

Τό αίμα του ανέβαινε στο κεφάλι. τα νεύρα του τεντώθηκαν και σηκώνοντας τα χέρια ψηλά έβγαλε μία κραυγή, δύο, τρεις!

Καλούσε σε συναγερμό, σε βοήθεια όλους του τους φίλους, όλα τα ζώα της ζούγκλας.

—Α α α α Ο ύ α α α! Τάντο—Ρ α α α α! Τά—Ρ έ ε ε "Ε ε ε ε α!

Δέν πέρασαν παρά λίγα λεπτά κι' άκούστηκαν γύρω του καλπασμοί, ποδοβολητά, τρεξίματα. Χιλιάδες έλέφαντες, σφυρίγματα, λέοντες, λεοπαρδάλεις, πίθηκοι, άετοι και άλλα άγρια ζώα και πτηνά μαζεύτηκαν γύρω από το Βασιλιά της Ζούγκλας.

Κι' ο Ταρζάν μίλησε με όλους, στον καθένα με τη γλώσσα του. Κ' έπειτα καρβάλλησε πάνω στον Τανιόρ τον έλέφанта.

Κι' άρχισε η πορεία. Μπρός πήγαιναν τα πουλιά κι' έδειχναν το δρόμο στις μαϊμούδες οι οποίες πηδούσαν από κλαρί σε κλαρί και πίσω έτρεχαν όλα τα άγρια θηρία έλέφαντες, λέοντες γορίλλες, λεοπαρδάλεις και άλλα.

"Εμιαζε με όλόκληρο στράτευμα.

Σ ΑΦΗΣΩΜΕ δμως τὸν Ταρζάν μὲ τὸ σπρά-
τευμά του, καὶ ἄς ἔλθωμε νὰ δοῦμε τι ἔκαναν
οἱ Σακαριανοί, ἡ πιὸ αἰμοβόρα καὶ ἀνθρωπο-
φάγος φυλὴ τῆς Ζούγκλας.

Σὴν πραγματικότητα αὐτοὶ δὲν λένονται Σα-
καριανοί. Σακαριανούς τοὺς ὠνόμασαν οἱ Εὐ-
ρωπαῖοι ποὺ πῆγαιναν στὴν Ἀφρική γιὰ κυνήγι.
Γιατὶ Σακάρ στὴ γλῶσσα τῶν μαύρων αὐτῶν
σημαίνει αἰμοπότης, τὰς ἀρέσει νὰ πίνουν τὸ
αἷμα ζωντανῶν ἀνθρώπων βυζαίνοντας τὴ
σάρκα.

Στὰ βάθη λοιπὸν τοῦ Κόγκο καὶ ἀκρικῶς στὸ σημεῖο ποὺ περνᾷ ὁ
ἰσημερινὸς βρίσκεται ὁ ποταμὸς Ὀγκοουέ. Διάφορες φυλὲς ζοῦν ἀριστερὰ
καὶ δεξιὰ τοῦ ποταμοῦ Ὀγκοουέ :

Οἱ Μπακαλέ, οἱ Κάμας, οἱ Ἰνίλλις, οἱ Φάνς, οἱ Παχουῖνοι, οἱ Ὁσε-
γιέμπα, οἱ Ὀκάντας οἱ Ὀάκας, οἱ Ἀντοῦμας, οἱ Μπανγκουῖνοι, οἱ Ἀσίν-
τζες οἱ Ἀντζιάνας.

Οἱ πιὸ σκληροί, ὅπως ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς φυλὲς εἶναι οἱ Μπακαλέ
οἱ ὁποῖοι ζοῦν στὴν ἀριστερὰ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ Ὀγκοουέ. Εἶναι οἰμοχα-
ρεῖς, σκληροί, πονηροί καὶ δὲν θέλουν νὰ ἔχουν σχέσεις μὲ κομμια ἀπὸ
τὶς ἄλλες φυλὲς ἀπὸ φόβο μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ἔθῃ καὶ ἔθιμα τοὺς
Κι' ὅταν πολεμοῦν μὲ τοὺς Ἰνέγγκα, καὶ τοὺς Φάνς ποὺ εἶναι γείτονες,
δὲν ἐπιτρέπουν τοὺς πολεμιστὰς τοὺς νὰ παντρεύονται γυναικὲς αἰχμαλώ-
τους ἀπὸ τὶς ἄλλες φυλὲς. Τοὺς νεκρούς τοὺς δὲν τοὺς θάβουν ἢ θὰ τοὺς
κάψουν ἢ θὰ τοὺς ρίξουν στὴν λίμνη Ἰζάνγκα. Εἶναι βρωμεροί, ἀκάθαρτοι
καὶ πολὺ ἄσχημοι. Οἱ γυναῖκες τοὺς βάφουν τὰ μαλλιά τοὺς κίτρινα, πρά-
σινα καὶ κόκκινα. Εἶναι ἐκφυλοὶ καὶ ἐρωτεύονται μεταξὺ τοὺς χωρὶς δια-
κριοὶ σὰν τὰ ζῶα.

Αὐτοὶ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνοι ποὺ πίνουν τὸ αἷμα μὲ ἡδονισμό, βυζαίνον-
τας τὴ σάρκα σὲ ὅποιον μέρος τοῦ σώματος κολλήσουν τὰ χεῖλιά τους. Αὐ-
τοὶ εἶναι οἱ αἰμοπότες Σακάρ, τοὺς ὁποῖους οἱ Εὐρωπαῖοι ὠνόμασαν Σα-
καριανούς.

ΟΝΤΑ στὴ Σαγκατάνγκα τὴν πρωτεύουσα τῆς
φυλῆς τῶν Μπακαλέ οἱ Σακαριανοὶ ὅπως θὰ
τοὺς ὀνομάζουμε ἐμεῖς, τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων,
παρίστατο μὲ ἀγωνία σὲ μιὰ τρομερὴ πάλη ποὺ
γινόταν μεταξὺ δύο παλληκαριῶν τῆς φυλῆς.
Κρατοῦσε ὁ καθένας τοὺς ἀπὸ ἓνα κοντάρι μυ-
τερὸ στὸ χέρι καὶ προσπαθοῦν μ' αὐτὸ ποῖος
νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἄλλο. Σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μέ-
τρων εἶναι δεμένη σ' ἓνα δένδρο μιὰ λευκὴ κο-
πέλλα : ἦταν ἡ Τζέιν, ἡ κόρη τοῦ ἀνθρώπου ἐ-
κεῖνου ποὺ ἐξωμολογήθη στὸν Ταρζάν καὶ τοῦ
ἐφάνέρωσε τὴν καταγωγὴν του.

Τὶ ἤθελε δμως ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους ἐκεῖνους καὶ
γιατί πολεμοῦσαν μέχρι θανάτου οἱ δύο ἄγριοι;

Ὅταν οἱ αἰμοπότες Σακαριανοὶ ἀντελήφθησαν τὴ συνοδεία τοῦ λευ-
κοῦ μὲ τὴν κόρη του νὰ τριγυρίζῃ τὴ λίμνη Ἰζάνγκα, ὅπου αὐτοὶ ἔρριχναν
τοὺς νεκρούς τοὺς, νόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ κάποια ἱεροσουλία ἀπὸ
τοὺς λευκοὺς. Δὲν ἤξεραν, ὅτι στὰ βάθη τῆς λίμνης ἐκεῖνης εἶχαν βυθισθεῖ
πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ θησαυροὶ τοῦ πάππου τοῦ Ταρζάν, καὶ ὅτι ὁ λευκὸς
μὲ τὴν κόρη σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχαν, βρῆκαν τοὺς θησαυρούς
αὐτοὺς.

Μιὰ νύχτα, λοιπὸν, τοὺς ἔστησαν παγίδα καὶ ἐξόπνησαν ὅλους τοὺς

άνδρες της συνοδείας, συνέλαβαν την Τζέιν και κατεδίωξαν τον πατέρα της τον οποίον έτραυματίσαν θανάσιμα εκεί που τον βρήκε ο Ταρζαν.

Τη Τζέιν, όμως, τη λευκή αυτή ξανθή ώμορφη την συνέλαβαν δύο παλληκάρια της φυλής των Σακαριανών και την διεκδικούσαν ποιός από τους δυο να της ρουφήξει το αίμα. Γιατί όπως είπαμε απαγορευόταν στη φυλή τους να την πάρουν για γυναίκα τους.

Ο ένας έλεγε ότι πρώτος αυτός την έπιασε, ο άλλος ότι εκείνος την κουβάλησε στον ώμο του κ' έτσι για να λύσουν τις διαφορές τους έπρεπε ο ένας από τους δυο να σκοτωθώ για να την πάρη ο άλλος στον ώμο του και να την φέρη εν πομπή και πορτάζει δόλογυμη στο χωριό, όπου μέσα στην πλατεία όπου οι γυναίκες του χωριού θα χόρευαν ενώ αυτός θα άπολάμβανε ρουφώντας ήδονικά το γλυκό της αίμα.

Η πάλη, λοιπόν, ήταν ένδιαφέρουσα και οι πολεμιστάι κότταζαν με αγωνία με πόση όρμη έπαιθεται ο ένας έναντιον του άλλου για να τον σκοτώσει. Τα κοντάρια κροτούσαν το ένα πάνω στο άλλο, τα δύο κορμιά έσφιγγε το ένα πάνω στο άλλο και ο ιδρώς έτρεχε ποτάμι από πάνω τους.

Τέλος με μιá δεξιότεχνη κονταριά ο ένας καμάκωσε τον άλλο και τον έριξε νεκρό. Φωνές ένθουσιισμού άκούστηκαν από το πλήθος και συγχαρητήρια άρχισαν να δίδονται στο νικητή. Τότε ο νικητής πλησίωσε τη λευκή ξανθή νέα και μ' ένα μαχαίρι της έκοψε τα σκονιά που ήταν δεμένη στο δένδρο. Έπειτα πιάνοντας από τον ώμο το φόρέμά της το τρόβηξε με τέτοια όρμη που το έσχισε όλο έως κάτω και την άφησε γυμνή. Έτσι δόλογυμη την άρπαξε θριαμβευτικά, τη φορτώθηκε στον ώμο του και προχώρησε επί κεφαλής του πλήθους.

Με κραυγές και με τραγούδια υποδέχτηκαν το νικητή στην πόλι. Ο μέγας μάγος περίμενε κάτω από ένα τεράστιο δένδρο της πλατείας. Ο νικητής την πέταξε στα πόδια του. Εκείνος άρχισε να της διαβάξη διάφορα μαγικά λόγια και έδωκε το σύνθημα στους όργανοπαίχτες νάρχισή ή γιορτή. Έτσι τα τάμ—τάμ άρχισαν να κροτούν ρυθμικά.

Είκοσι κοπέλλες ξεχώρησαν μέσα από το πλήθος. Ήταν οι καλλίτερες χορεύτριες. Στα μέρη αυτά οι γυναίκες δέν φορούν φορέματα βάφουν όμως τα μαλλιά τους με διάφορα χρώματα. Οι χορεύτριες προσθέτουν στο κεφάλι τους ξυλαράκια όρθια πάνω στα όποια ήταν δεμένα άσπρα και κόκκινα φτερά πουλιών.

Ο μέγας μάγος ο όποιος θεωρείτο και βασιλιάς ως παντοδύναμος, σηκώνεται και τοποθετείται στη μέση του χορού. Οι χορεύτριες πιασμένες από το χέρι έχουν φτιάσει ένα κύκλο γύρω του και ύσκούουν στις όδηγιές που τους δίνει για το χορό. Ο χορός είναι ένα είδος ουρτού με τσακίσματα του κορμού μπρός και πίσω, με πηδήματα και συνοδεύεται από τραγούδι.

Ξαφνικά μιá από τις χορεύτριες βγαίνει από τη σειρά και τοποθετείται μπρός από το μάγο. Κι' άρχίζει μιá παντομίμα, με κάποιο θέμα.

Θέμα την ήμερα εκείνη ήταν το αίμα που θα πρόσφερε ή λευκή ξανθή στο νικητή. Το αίμα της θα τούδινε δύναμη.

Φαντασθήτε τώρα την ώμορφη Τζέιν να βλέπη την παντομίμα που γινόταν: τι ακρίβως θα πάθαινε όταν θάπεφτε στα χέρια του άγριου. Θα της ρουφούσε βυζαίνοντας όλο το αίμα.

Και οι γυναίκες όσο χόρευαν άγρίευαν περισσότερο. Τα μάτια τους είχαν γουρλώσει, τα κεφάλια τους κουνόντουσαν άριστερά, δεξιά και τα χείλη τους έκαναν μιá σύσπαι νευρική που έμοιαζαν σάν δαιμονισμένες.

Το τάμ—τάμ όμως συνεχιζόταν με περισσότερη βιασύνη, με ρυθμό καλπασμού άλόγου, και δονούσαν σε' αυτιά φρικιστικά.

Τώρα οι άνδρες έφορμούσαν έκαναν δοκιμή για την άφαιμάξι. Έτσι θα ρουφούσαν και αίμα της όμοιρης κοπέλλας.

Άλλίμονον! Η Τζέιν έκλεισε τα μάτια της! Ένωθε να λιποθυμή.

Ι ΖΩΝΤΑΝΗ αυτή η αναπαράσταση. Ἡ Τζέιν αγρίεψε, δὲν ἀντίεχε πιά, θά προτιμοῦσε νά μπῆξῃ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά της καὶ νά σκοτωθῇ. Κ' ἦταν ἔτοιμη νὰ τὸ κάνῃ. Εἶχε ἀγγίξῃ ἤδη τὸ χέρι της στὴ ζώνη ἐνὸς ἀγρίου νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ μαχαίρι, διὰν ξαφνικά ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ καυγὴ ποῦ ἔκανε τὸ χορὸ νὰ σταματήσῃ καὶ τοὺς ἀγρίους νὰ ριγῇσουν ἀπὸ τὸν τρόμο τους.

Ἦταν τὸ μουγγρητὸ ἑκατὸ λεόντων ποῦ εἶχε ἐξαπολήσῃ ὁ Ταρζάν ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ. Μέσα πρὸ δύο λεπτὰ τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν ἀγρίων εἶχε περικυκλωθεῖ ἀπὸ τίς μαϊμούδες καὶ τὰ ἀγρία πουλιά ποῦ πετοῦσαν ἀπὸ πάνω τους.

Οἱ Ἐλέφαντες εἶχαν ἀνασηκώσει τὴν προεσκήδα τους καὶ φουσοῦσαν σὰν σάλπιγγες.

Τέτοια ἐπίθεσι δὲν εἶχαν ξαναπάθῃ οἱ Σακαριανοὶ καὶ τάχασαν.

Τούτα—Ράσα καὶ Ρεεε Εεεά! φώναζε ὁ Ταρζάν καὶ ὅλα τὰ ἀγρία θηρία στάματησαν στὴ θέσι τους ἀκίνητα.

Προχώρησε καβάλλα στὸν Τάντορ, τὸν ἐλέφαντα καὶ πλησίασε τὴ γυμνὴ κοπέλλα ποῦ ἔτρεμε γιατί δὲν ἤξερε τί συνέβαινε.

—Σὺ εἶσαι ἡ Τζέιν; τὴ ρώτησε.

Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

—Σήκω, μὴ φοβάσαι. Καβάλλα στὰ πίσω μου, στὸν ἐλέφαντα.

Ἡ νέα μ' ἔνο πῆθημα βρέθηκε ὀρθὴ καὶ κῆγε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερνε. Τότε ὁ Ταρζάν χაίδεψε τὸν Ταντόρ στὸ κεφάλι. Αὐτὸς ἐκάθησε κ' εἶσι ἡ Τζέιν μπόρεσε ν' ἀνεβῇ καὶ νὰ καθῇσι πίσω ἀπὸ τὸν Ταρζάν.

Ὁ Ταρζάν γύρισε κύτταξε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀγρίων ποῦ ἔτρεμε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἔβλεπε κακοὶ ἄνθρωποι. Σεῖς ἐσκοτώσατε τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου. Σεῖς ἐσκοτώσατε καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς τῆς νέας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῇτε. Τὰ λιοντάρια μου καὶ οἱ λεοπάρδαλές μου εἶναι πεινασμένες. Δὲν τίς ἀφήνω νὰ σὰς κατασπαράξουν δούους. Διαλέχτε ὅμως μεταξύ σας ἑκατό. Θὰ παραδοθοῦν γιὰ τὸ δαῖνο τῶν φίλων μου τῆς ζούγκλας.

Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ λεοπάρδαλές ἐγρύλλισαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

Τότε ὁ μέγας μάγος σηκώθηκε καὶ φωνάζοντας ἕνα ἕνα μέτῳ του τοὺς ξεχώρισε. Ξεχώρισε ἑκατὸ ἄνδρες ἀπὸ τὴ φυλὴ του.

—Γι' ἄλλο θέλεις, Βασιλιά τῆς Ζούγκλας.

—Θέλω νὰ μοῦ ξεδιαλέξῃς ἄλλα δέκα παλληκάρια ποῦ θὰ δουλέψουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου. Καὶ σεῖς ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ ἐγκαταλείψεται μέσα σὲ λίγα λεπτά τὸ χωριὸ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇτε γιὰ μιὰ ἐβδομάδα. Ἄν δὲν σὰς καλέσω δὲν θὰ ξαναγυρίσετε.

Ὁ Μέγας Μάγος ξεδιαλέξε δέκα νέους, τοὺς πρὸ γερούς καὶ τοὺς ξεχώρισε. Ἀμέσως ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι γυναῖκες ἄνδρες καὶ παιδιὰ ἀρχίσαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν ἔρημο γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὰ θηρία τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ταρζάν ἐκράτησε δύο ἀπὸ κάθε θηρίο καὶ ὅλες τίς μαϊμούδες καὶ τὰ ὑπόλοιπα θηρία τὰ ξανάστειλε στὰ δάση τῆς ζούγκλας.

Κ ΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ μεγάλο δέντρο ἐκεῖ ποῦ πρὸ ὀλίγου ἔτρεμε ἡ Τζέιν περιμένοντας τὸν αἰμοδότῃ νὰ τῆς ρουφῇ τὸ αἷμα καθόταν τώρα ὁ Ταρζάν μαζὺ τῆς καὶ κουβένταζε. Εἶχε τόσα πολλὰ πράγματα νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τὴ ρωτήσῃ.

—Ξέρεις ποιὸς εἶμ' ἐγώ;

—Ὁ γιὸς ἐνὸς Λόρδου.

—Λόρδος; Τί σημαίνει Λόρδος;

—Λόρδο λένε στον τόπο μας τον άνθρωπο εκείνον που έχει προσφέρει πολλές υπηρεσίες στην πατρίδα του και ο Βασιλεύς της Άγγλίας τον ξεχωρίζει μ' αυτόν τον τίτλο. Είναι αριστοκράτες και πλούσιοι.

—Δεν καταλαβαίνω καλά τι σημαίνουν δλ' αυτά, αλλά άφου τά ξμα-
θες από τον πατέρα σου...

—Τι έγινε ο πατέρας μου;

—Πέθανε! είπε ο Ταρζάν.

Η νέα άρχισε να κλαίη. 'Ο Ταρζάν την κύτταζε. Δέν ήξερε τι να κά-
νη. Ξαφνικά ένωσε ένα χέρι, τὸ χέρι τῆς Τοίτας τῆς φιλινάδας του τῆς
μαίμου; να πιάνη τὸ δικό του χέρι, τοῦ σήκωσε τὸ χέρι καὶ τόφερε στὸ
κεφάλι τῆς νέας. 'Ο Ταρζάν κατάλαβε διτ ἡ Τοίτα τὸν ὠδηγοῦσε τι να
κάνη. Καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά.

—Σωπα, τῆς εἶπε. Πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ πατέρα σου ἔκλαψαν ὅλα
τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας.

Σώπασαν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁμως ἐκείνη τὸν ἐρώτησε ξαφνικά:

—Καὶ πὼς μπορέσατε νὰ μάθετε τὴ γλῶσσα μας μέσα στὴ ζούγκλα;

'Ο Ταρζάν ἐγέλασε καὶ εἶπε:

—Ξέρω καὶ μιλῶ πολλές γλώσσες. Μιλῶ ὅλες τις γλώσσες τῶν θη-
ρίων. Μιλῶ τις γλώσσες τῶν διάφόρων ἀγρίων ἰθαγενῶν τῆς ζούγκλας, τ'
ἀγγλικά τὰ ἔμαθα κατὰ ἓνα παράδοξο τρόπο. Κάποτε εἶχεν ἔρθει στὸ χω-
ριό 'Ορόγκο ἓνας ἄγγλος ἱεραπόστολος. Αὐτὸς καλόπιανε τοὺς ἀγρίους
μὲ διάφορα γλυκὰ ποὺ τοὺς ἔφτιανε ἀπὸ τις μπανάνες. Κάθε πρωὶ δύο
ὥρες μάθινε στὰ παιδιὰ τοὺς ἀγγλικά. Τότε ἐγώ, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ μάθω
τὴ γλῶσσα τῶν λευκῶν, μὴ ξέροντας ἂν ὑπάρχουν ἀγγλικά, γαλλικά κι'
ἄλλες γλώσσες; πῆγαίνα στὰ κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀνέβαινα σ' ἓνα
δέντρο καὶ παραλουθοῦσα τὰ μαθήματα. Μιὰ μέρα ὁ ἱεραπόστολος μὲ εἶ-
δε ἀλλὰ δέν μοῦ εἶπε τίποτα. 'Όταν τελείωσε ὁμως τὸ μάθημα, βγῆκε
πρῶτος μὲ φώναξε νὰ κατέβω καὶ μοῦ χάρισε ἓνα βιβλίο μὲ εἰκόνες. 'Εγὼ
τοῦ ἔφερα τὴν ἄλλη μέρα γιὰ δῶρο ἓνα μικρὸ ἐλέφαντα καὶ μιὰ μαίμου.
'Εγέλασε καὶ τὰ κράτησε. Μιὰ μέρα μὲ ρώτησε ποῦ κῶθομαι καὶ τοῦ ἔδει-
ξα τὸ ἀπέραντο δάσος. Μιὰ ἄλλη μέρα ἦρθε μαζί μου. 'Εκείνος μὲ ἐδίδασκε
νὰ μὴ κοιμᾶμαι στὸ ὑπαιθρο κ' ἔτσι ἔφτιασα μιὰ καλύβα ἀπὸ κορμοὺς
δέντρων πάνω σ' ἓνα χοντρὸ δέντρο. Θυμᾶμαι τότε ποῦ μὲ ρώτησε γιὰ
τοὺς γονεῖς μου κ' ἐγὼ τοῦ ἔδειξα τοὺς γορίλλες γιὰτὶ πίστευα ὅτι γεννήθη-
θηκα ἀπ' αὐτούς. 'Εκείνος ἐγέλασε ἀλλὰ δέν μοῦ εἶπε τίποτα. Αὐτὸς μοῦ-
μαθε νὰ μιλῶ ἀγγλικά.

—Καὶ τι ἀπέγινε αὐτὸς ὁ ἱεραπόστολος;

—Τὸν ἔφαγαν μιὰ μέρα οἱ 'Ινέγκας, γιὰτὶ νόμισαν ὅτι τοὺς ἔφερνε
γρουσουζιά.

—Καὶ τώρα πιστεύεις ὅτι δέν εἶσαι γυιὸς γορίλλα.

—'Ετσι μ' ἐβεβαίωσε ὁ πατέρας σου καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σώσω ἐ-
σένα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀγρίων καὶ νὰ βρῶ τὰ τριάντα κιβώτια μὲ τοὺς
θησαυροὺς.

—Τὸ ματωμένο θησαυρό, ψιθύρισε ἡ Τζέιν κι' ἀναστέναξε.

—Ναὶ πολλοὶ πέθαναν γι' αὐτὸν τὸν θησαυρό, εἶπε ὁ Ταρζάν. Καὶ
ξέρεις ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ θησαυρός;

—Ποῦ βρίσκεται;

—Σκύψε καὶ θὰ δῆς...

—Μὰ ἐδῶ ἀπὸ κάτω μας εἶναι ἡ λίμνη.

—Ναὶ ἡ λίμνη 'Ιζάνγκα ἡ ὁποία κρύβει στὰ σπλάγχνα τῆς τοῦς θη-
σαυροὺς τοῦ παπποῦ μου.

—Καὶ δικούς σου.

—Δικούς μου, τι νὰ τοὺς κάνω; 'Εγὼ ἔχω πιὸ μεγάλους θησαυροὺς...
Κι' ὁ Ταρζάν ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν ἀπέραντη ζούγκλα.

Ο ΛΟ ΕΚΕΙΝΟ τὸ πλῆθος τῶν Σακαριανῶν ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μάγο Βασιλιά τους ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χωριὸ τους καὶ τράβηξαν πρὸς δυσμάς, ἀκολουθώντας τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ Ὁ Ὀγκοῦ. Ἀμίλητοι προχωροῦσαν γιατί εἶχαν βρῆναι τὸ πένθος στὴν καρδιά τους. Ἐκὰς τὸ παλληκάρια παρέδωσαν στὰ θηρία.

Οἱ σύντροφοὶ τους δὲν ἐκάησαν, οὔτε ρίχτηκαν στὴ λίμνη Ἰζόνγκα σύμφωνα μὴ τὰ πατρώα ἐπιτάγματα. Φαγώθηκαν ἀπὸ τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας ζωντανοί. Καὶ σ' αὐτὸ ἔφταιγε ὁ Ταρζάν.

Μὰ ἐπὶ τέλους ἀήττητος ἦταν αὐτὸς ὁ Ταρζάν; Καὶ νῆταν τοῦλάχιστον ἄνθρωπος; Ἕνας πιθηκάνθρωπος! Γιὰ νὰ εἶσαι πιστευαν, ὅτι τὸν γέννησαν γορίλλες καὶ ὅτι ἡ Τσίτα ἦταν ἀδελφὴ του.

Καὶ προχωροῦσαν σκυφοί, ἀμίλητοι. Ἔτσι ἔφθασαν στὴν Ἀσοῦτα, ἕνα ἄλλο χωριὸ, πέρασαν ἀπ' αὐτὸ καὶ ἔφθασαν στὸ Ὀμπόμπι ὅπου τοὺς ὑποδέθηκαν οἱ κάτοικοι μὲ κάποια ἐκπληξι. Σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ κατοικοῦσε μιά φυλὴ οἱ Ἰβίλις, μιά φυλὴ ἐξ ἴσου ἄγρια καὶ αἰμοχαρὴ ὅπως οἱ Σακαριανοί.

Τὴ νύχια ἔψησαν κρέατα καὶ ἤπιαν ἀπὸ ἕνα μεθυστικὸ ποτὸ ποὺ φτιάχνεται ἀπὸ κάτι κόκκους ποὺ ὀνομάζονται ἀκαλάνα.

Τότε τοὺς ἐπίασε ἕνα παράπονο καὶ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε ὅλοι μαζί ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ὁ μάγος βασιλιάς τῶν Ἰβέλεις τοὺς ἄφησε νὰ κλάψουν, τοὺς πρόσφερε καὶ ἄλλο ποτὸ νὰ πιοῦν γιὰ νὰ πνίξουν τὸν πόνο τους καὶ τοὺς ρώτησε:

—Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω;

—Νὰ κάνουμε τί;

—Νὰ ἐξολοθρεύσουμε τὸν Ταρζάν.

—Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀήττητος.

—Ὁ Ταρζάν εἶναι καμωμένος ἀπὸ σάρκα καὶ ὅσα ὅσα καὶ ἐμᾶς.

—Δὲν εἶναι ἄνθρωπος.

—Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἄνθρωπος καὶ νὰ εἶναι πιθηκάνθρωπος, ἀλλὰ ξεχνάτε ὅτι οἱ ἄνθρωποι σκοτώνουν καὶ τὰ θηρία;

—Μὰ αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας φίλους του...

—Πιθανόν. Ἀλλὰ ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἡ δύναμις εἰσχωρεῖ ἡ πονηρία.

Οἱ Σακαριανοὶ γοῦρλωσαν τὰ μάτια τους. Βέβαια ὑπελόγιζαν μέχρι στιγμῆς στὴ δύναμὶ τους, βέβαια πολλές φορές ἔστειναν παγίδα σὲ λεικοὺς... Ἀλλὰ γιὰ τὸν Ταρζάν δὲν φανταζόντουσαν ὅτι μπορούσε νὰ ἐπικρατήσῃ οὔτε ἡ δύναμις οὔτε ἡ πονηρία. Κι' αὐτὰ ἄκόμα τὰ πουλιὰ ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα τους, ἅμα ἔβλεπαν κάτι τὸ ὑποπτό τὸν εἰδοποιούσαν καὶ φυλαγόταν, Πῶς νὰ στηθῇ παγίδα γιὰ τὸν Ταρζάν;

Ὁ μέγας μάγος τῶν Ἰβίλις ξαναρώτησε:

—Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἐξοντώσουμε τὸν Ταρζάν;

—Θέλουμε, ἐφώναζαν ὅλοι μαζί.

—Τότε θὰ κοιμηθοῦμε ἀπόψε καὶ αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὸ σχέδιό μου.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

τὴν

Ἰν ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑ ΖΗΤΗΣΕΤΕ

Τὸ

2ον ΤΕΥΧΟΣ

•

τὴν

Ἰν ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΗΜΕΡΑΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ τὸ σχέδιο τοῦ μάγου τῶν Ἰβίλλης θὰ τὸ δοῦμε στὴν πράξι του. Γιατὶ τὴν νύχτα τῆς ἐπομένης ἕνας ἄνδρας ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ὁμπόμπι, τὸ χωριὸ τῶν Ἰβίλλης καὶ τράβηξε κολυμπώντας νὰ περάσῃ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ὁγκουέ.

Νύχτα σκοτεινὴ, νύχτα κατὰμυρρη, δίχως φεγγάρι. Ὁ μαῦρος ὅμως ἤξερε καλὰ τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους ποὺ πῆρε ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἦξερε νὰ περπατᾷ ὀθόρυβα, προσεχτικὰ. Καὶ κατορθώνει πέρνοντας τὰ δύο κοντινὰ μονοπάτια νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνίθετη πλευρὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ὑποπτεῖθοῦν,

Στὴ μέση του εἶχε χώσει ἕνα κοφτερὸ στρογγυλὸ μαχαίρι καὶ στὸν ὦμο του εἶχε κρεμάσει ἕνα ντορβά. Σκοπὸς του ἦταν νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν ὅταν ὕπνο καὶ νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι του στὸν ντορβά. Εἶχαν μάλιστα συμφωνήσει ὅτι ἂν τὸ πετύχαινε αὐτὸ θάναβε μιά μεγάλη φωτιά πάνω ἀπὸ τὰ βράχια τῆς λίμνης σὰν σύνθημα γιὰ νὰρθοῦν οἱ Σακαριανοὶ πίσω στὸ χωριὸ τους καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς ἑκατὸ ποὺ ἔφαγαν τὰ θηρία, κάνοντας κομμάτια κομμάτια τῆ λευκὴ νέα.

Ὁ μαῦρος θὰ ἀπέτρεχε τώρα καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ κι' ἄρχισε νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά γιὰ νὰ μὴ κἀνὴ θόρυβο,

Ξαφνικὰ ὅμως ἐννοίωσε πάνω του κάτι τὸ χνουδωτὸ καὶ ἀνατρίχισε ὅλο του τὸ κορμὶ: Ἦταν ἡ Τσίτα, ἡ νεαρὰ γοριλλοῦ, ἡ ὁμογάλακτος ἀδελφὴ τοῦ Ταρζάν, γιατί ἀπὸ τὸ γάλα τῶν μαστῶν τῆς μάννας τῆς ἀνατράφηκε ὁ Ταρζάν ὅταν ἀκόμη τρῶν μηνῶν τὸν ἄρπαξεν ἡ Γορίλλα καὶ τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὴ σφαγὴ τῶν Σακαριανῶν.

Ἡ Τσίτα, λοιπόν, εἶχε ἀϋπνίες ἐκεῖνὴ τὴ νύχτα κι' εἶχεν ἀνεβῆ σ' ἕνα ψηλὸ δένδρον νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς. Ἀπὸ ψηλὰ λοιπόν, διέκρινε μέσα στὸ σκοτάδι κάτι νὰ σέρνεται μὲ ὅποιο τρόπο. Κι' ἀνεγνώρισε πὼς ἦταν ἕνας μοῦρος καὶ μάλιστα ὅτι δὲν ἐρχόταν μὲ καλὸ σκοπὸ.

Τότε ἡ Τσίτα ἔβγαλε μίαν κραυγὴ καὶ χιλιάδες μαϊμούδακια ξεπήδησαν πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἤρθαν κοντὰ τῆς κάνοντας ἕνα τεῖχος γύρω ὅπου τὸ μαῦρο ὁ ὁποῖος ἔτρεμε τώρα γιατί ἔβλεπε τὸ σχέδιό του νὰ πηγαίνει χαμένο.

Ἔκανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀνοίξῃ χῶρον ἀνάμεσα στὶς μαϊμούδες νὰ τρέξῃ, νὰ γλυτώσῃ μέσα στὸ δάσος. Οἱ μαϊμούδες ἀπειλητικὰ ἄρχισαν τὰ ταισιρίσματα μὲ τόσο θόρυβο πρὶν ζύγνησῃ ὁ Ταρζάν μέσα οτὴν καλύβρα ποὺ κοιμότα.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε ἀνάμεσα στὶς μαϊμούδες καὶ εἶδε τὸ μαῦρο, ὁ ὁποῖος γύρεψε νὰ ἐπώφεληθῇ ἀπὸ τὴ σύγχισι κι' ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του νὰ κτυπήσῃ τὸν Ταρζάν. Ἡ Τσίτα πρόφασε, ὅμως, καὶ τοῦ δάγκωσε τὸν ὦμο τόσο δυνατὰ ποὺ τὸ χέρι του παράλυσε καὶ τὸ μαχαίρι τοῦπεσε. Τότε ὁ Ταρζάν τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν ἔφερε μέσα στὴ καλύβρα. Τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν τὸν σκοτώσῃ ἂν τοῦ μαρτυροῦσε τὰ σχέδιά του. Κι' ὁ μαῦρος γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του, τοῦ τὰ εἶπε ὅλα καὶ ὅτι οἱ Σακαριανοὶ περίμεναν νὰ δοῦν τὸ σύνθημα, τὴν ἀναμμένη φωτιά νὰ μποῦν στὸ χωριό.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἔδεσε χειροπόδαρα καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβρα. Ζύγνησε τὴν Τζέιν κοὶ τοὺς δέκα μαῦρους ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς Σακαριανούς γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν στὴ δουλειά του καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐπειτα ἀγκάλιασε τὴν Τσίτα καὶ τῆς μπουρμούρισε σ' αὐτὴ καὶ τράβηξε γιὰ τὰ βράχια τῆς λίμνης. Μάζεψε ξερὰ κλαριά κι' ἀνάψε φωτιά. Ἐδωσε τὸ σύνθημα.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἀκούστησαν οἱ θριαμβευτικὲς κραυγὲς τῶν Σακαριανῶν, ποὺ νόμιζαν ὅτι πέτυχε τὸ σχέδιό τους καὶ ὅτι ὁ Ταρζάν εἶχε σφαγῇ ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ μάγου τῆς φυλῆς τῶν Ἰβίλλης.

Χορεύοντας ἔμπαιναν τώρα στὸ χωριὸ τους. Μπρὸς οἱ γυναῖκες

καί πίσω οἱ ἄντρες. Ἐφθασαν στή πλατεῖα, ἔρριξαν μιὰ ματιὰ ἀριστερά, μιὰ δεξιὰ, καί ξαφνικά γυρίζοντας τὰ μάτια τους ἀντίκρυσαν πάνω στὰ βράχια τῆς λίμνης δόλορθο τὸν Ταρζάν ποὺ τὸν φώτιζαν μέ, μεγαλοπρέπεια οἱ φλόγες τῆς φωτιάς.

Νόμισαν γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ἦταν τὸ πνεῦμα του. Γιατὶ οἱ μαῦροι πιστεύουν πολὺ στὶς ψυχές καί τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν.

Ἀλλὰ γρήγορα ἐννοίωσαν τὴν πραγματικότητα ὅταν ἄκουσαν τὴν πολεμικὴ κραυγὴ τοῦ Ταρζάν.

— Ἀάααα ου ἔεε ! Ἀάαα ὀ !

Πρῶτα οἱ μαῖμοῦδες ἔπεσαν σὰν βεντοῦζες πάνω στὸ πλῆθος τῶν Σακαριανῶν, πίσω ἀπ' αὐτὲς ἐρχόταν ἓνα τεῖχος ἀπὸ γορίλλες καί ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν τὰ μουγγρητὰ τῶν λεόντων.

Δὲν εἶχαν τὴ δύναμι νὰ κινηθοῦν. Τὰ γόνατά τους ἐλύγισαν κι' ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο. Γοερὲς κραυγὲς φόβου καί φρίκης βγῆκαν ἀπὸ τὰ στήθη τους.

Πολλοὶ λίγοι κατῶρθωσαν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ μακελειό.

Ὁ Ταρζάν εἶχεν ἐκδικηθεῖ τοὺς νεκροὺς ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους. Ἐξεδικήθη τὸν πατέρα του καί τὴν μητέρα του.

ΤΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ φορά πλῆσι στὴ λίμνη Ἰζάνγκα χυνόταν αἷμα ἀνθρώπου, κι ὁ θησαυρὸς τῶν πατέρων τοῦ Ταρζάν δημιουργοῦσε κατακόμβες ἀπὸ ἀνθρώπινα θύματα.

Ὁ ματωμένος θησαυρὸς διψοῦσε ἀκόμα αἷμα. Τὰ μπριλλάντια αὐτὰ διεκδικοῦσαν θυσίες καί πρὸ πάντων δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς Ἀφρικανικῆς γῆς καί νὰ μεταφερθοῦν σ' ἄλλες χώρες.

Λὲς κ' εἶχε πέσει κατὰρα πάνω σ' αὐτὸ τὸ θησαυρό. Γι' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μάθῃ ὁ κόσμος πὼς ἀπέκτησε στὴν πραγματικότητα ὁ παπποῦς τοῦ Ταρζάν αὐτὸν τὸν περιβόητο ματωμένο θησαυρό.

Ὁ παπποῦς, λοιπόν, τοῦ Ταρζάν ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους γεωλόγους τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά του δὲν ἠθέλησε νὰ ζεῖν οὔτε στιγμή στὴν Ἀγγλία.

Πῆρε, λοιπόν, τὸ πρῶτο καράβι ποὺ βρισκόταν στὸ λιμάνι τοῦ Μάντσεστερ κ' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ ὅταν ἐφθασε ἄρχισε νὰ ἐργάζεται πυρετωδῶς καί νὰ ψάχνῃ τὴ γῆ ἐρευνῶντας τὰ διάφορα μεταλλεύματα τοῦ τόπου.

Θάχαν περάσῃ πέντε χρόνια καί σχεδὸν δὲν εἶχε κάνει τίποτα ὅταν μιὰ μέρα ἔλαβε ἓνα τηλεγράφημα ὅτι ὁ πατέρας του πέθανε, καί ὅτι ἡ παρουσία του ἦταν ἀπαραίτητη. Ἐφυγε ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν πρόφτασε τὸν πατέρα του ζωντανό. Βρῆκε ὁμως μιὰ διαθήκη μὲ τὴν ὁποία κληρονομοῦσε ὡς πρωτότοκος τὸν τίτλο τοῦ Λόρδου. Ἐτοί ξεμείνε στὴν Ἀγγλία καί μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια παντρεύτηκε. Ἡ εὐτυχία του ἀπὸ τὸ γάμο δὲν κράτησε πολὺ, διότι τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο του πέθανε ἡ γυναίκα του καί τ' ἄφησε

Τὴν 1ην
Τὴν 10ην
καί
Τὴν 20ην
ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Δηλαδή
ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ
ΤΟ ΜΗΝΑ
ΘΑ ΖΗΤΑΤΕ
Τὸ Περιοδικό σας
**"ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ"**

ένα αγόρι, δηλαδή τον μέλλοντα πατέρα του Ταρζάν.

Τότε ο Ρόμπερ—γιατί έτσι λεγόταν ο Λόρδος,—έστειλε το αγόρι του σ' ένα σχολείο κι' αυτός καταλυπημένος έφυγε και πάλι. Αυτή τη φορά όμως; ξεκίνησε για την Άφρική. Πήγαινε για το Τρανσβάλ μέσω του Κέιπ Γάουν. Στο ορόμο όμως ναυάγησε το πλοίο και έφθασε ναυαγός στις άκτές της νοτιοδυτικής Άφρικής και συγκεκριμένα στο Κόνκο.

Ήταν πεισματάρης και τὰ κατάφερε νά φτιάση τή ζωή του—ξεγελώντας τους Μαύρους με διάφορα τεχνάσματα και ταχυδακτυλουργίες που είχε μάθει στο σχολείο—από διάφορους συμμαθητές του.

Κεϊ οι Μαύροι όταν έβλεπαν ότι το αύγό που κρατούσε στα χέρια του εξαφανιζόταν και στη θέσι του έβγαине ένα χρυσό νόμισμα τον πέρασαν για θεό και τον ανέκηρυξαν για μάγο και βασιλιά τους.

Άρχισε, λοιπόν, νά συστηματοποιή τὸ κάθε τι καὶ μαζί με τὰ καθήκοντα τοῦ βασιλέως πού ανέλαβε άρχισε καὶ τίς έρευνές του.

Έτσι διαθέτοντας πιά κάθε μέσο και πρό πάντων ανθρώπινο ὕλικό έσκαβε κ' έρευνούσε παντού. Μιά μέρα πηγαίνοντας σίς πλάγιές κάποιου βουνού ανέκάλυψε μία σπηλιά. Μπήκε μέσα και είδε ότι το βουνό αυτό ήταν πηγή πλούτου. Οι βράχοι του περιείχαν διαμάντια. Επιστράτευσε τότε χιλιάδες μαύρους και τους έβαλε νά σκάβουν. Τὰ πρώτα διαμάντια βγήκαν άτυφια, ωραία, λαμπερά. Ή χαρά του ήταν μεγάλη. Θά είχε τραβήξει από κεϊ μέσα περί τὰ τριάντα κιβώτια όλα διαλεχτά κομμάτια, όταν μία μέρα εκεί στο βάθος τοῦ βουνού που εϊργάζοντο κ' έσκαβαν περί τους 2000 μαύρους τὸ βουνό έκάθισε και πλάκωσε όλους οὗτους τοὺς μαύρους, τὸ πράγμα έθεωρήθη από τους άγρίους ὡς άπειλή των πνευμάτων και ὁ Ρόμπερ άρχισε τώρα νά κινδυνεύη τή ζωή του.

Τὸ κατάλαβε και προσπαθοῦσε νά συγκρατήση τοὺς ιθαγενείς ὡς πού νά τὰ καταφέρη νά φύγη. Συνέβη, όμως και κάτι άλλο σ' άναμεταξύ. Έπεσε μία φοβερή άρρώστεια κι' άποδεκάτιζε τοὺς μαύρους. Ὁ Ρόμπερ δέν ήξερε από ιατρική βέβαια. Οι μαύροι όμως τοῦ ζητούσαν νά τοὺς κάνη καλά. Έτσι πέθαιναν καθημερινῶς. Μιά νύχτα περικύκλωσαν τήν καλύβα του και ήθελαν νά τὸν σκοτώσουν. Τὰ κατάφερε μ' ένα τεχνασμα. Άναψε βεγγολικά τρόμαξε τοὺς μαύρους και έφυγαν. Έπρεπε όμως νά φύγη κι' αυτός. Άλλά για νά φύγη θά έπρεπε νά μεταφέρη τὰ τριάντα κιβώτια. Κατώρθωσε, λοιπόν, νά παρασύρη πενήντα παλληκάρια με τὸ μέρος του γιὰ νά τὸν βοηθήσουν στο κουβάλημα. Με τοὺς άλλους όμως πῶς θά ξεμπλεκε;

Αὐτό ήταν τὸ πρόβλημα. Ὁλη νύχτα βασανίστηκε με τή συνείδησί και στο τέλος άποφάσισε νά μεταχειριστῇ τὰ μεγάλα μέσα. Δηλητηρίασε τήν πηγή τοῦ νεροῦ και έτσι περί τοὺς τρεῖς χιλιάδες άνθρωποι πέθαναν από δηλητηρίασι. Αὐτή ήταν ἡ ιστορία τοῦ ματωμένου θησαυροῦ.

Α ΠΙΑ ΞΗΜΕΡΩΣΕ Ἡ νύχτα ὁ Ταρζάν τήν πέρασε άπνος πλάϊ στή Τζέιν. Είχε ρίξει έπάνω της τρία τομάρια λεοπαρδάλεως για νά μὴ νοιώθῃ τήν ύγρασία τῆς νύχτας και τήν φύλαγε νά μὴ τήν πειράξει κανείς. Ξημέρωσε και ὁ Ταρζάν δρθωσε τὸ παλληκαρίσιο κορμί του. Πλάϊ του όμως σηκώθηκε και ἡ Τζέιν.

—Ποῦ πᾶς;

—Πηγαίνω νά κάνω τὸ μπάνιο μου στή λίμνη.

—Θαρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου.

Πάνω από τὸ βράχο ὁ Ταρζάν πήδησε στὰ ἴσους νερά. Πίσω του πήδησε και ἡ Τζέιν. Τὰ κορμιά τους έμοιαζαν άγαλματένια. Ὁ Ταρζάν έκανε βαθειά βουτιά. Πίσω του έρχόντανε ἡ Τέιν. Για μία στιγμή τῆς έδειξε με τὸ δάκτυλο τὸ βυθό τῆς λίμνης.

Ἐκεῖ στο βυθό ὑπῆρχαν τὰ κιβώτια μὲ τὸ θησαυρό.

Ἀνέβηκαν στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ Τζέιν τοῦ εἶπε :

— Πρέπει νὰ τὸν πάρωμε ἀπὸ κάτω.

— Τί νὰ τὸν κάνωμε ;

— Μόνον ἐσύ εἶσαι ικανὸς νὰ βγάλῃς ἀπὸ κάτω αὐτὸ τὸ θησαυρό. Ἐξ ἄλλου εἶναι δικός σου.

— Καὶ δικός σου, εἶπε ὁ Ταρζάν. Ἐχει ματωθεῖ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα σου !

Ἐκείνη χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ταρζάν ὅμως ξαφνικὰ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴν δχθη. Πίσω της ἐρχότανε ἕνας τεράστιος κροκοδείλος.

Ἡ Τζέιν ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Ὁ Ταρζάν ὅμως τραβώντας τὸ μαχαίρι τοῦ ἀπὸ τὴ μέση τὸ χώνει ὀρθιὸ στο στόμα τοῦ κροκοδείλου. Ὁ κροκοδείλος προσπαθοῦσε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ δαγκώσῃ τὸ χέρι τοῦ Ταρζάν ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωνε. Ὅσο προσπαθοῦσε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τόσο τὸ μαχαίρι μπηγόνταν πιο βαθειὰ στὰ σαγόνια του.

Τότε ὁ Ταρζάν τὸν τράβηξε μὲ ὀρμὴ στὴν δχθη καὶ τὸν πέταξε ἔξω, Γδάρτε τὸν φώναξε στοὺς μαύρους. Μὲ τὸ τομάρι του θὰ φτιάσετε σανδάλια γιὰ τὴ λευκὴ γυναίκα.

ΑΝΓΚΑ λεγόταν ἡ λίμνη τοῦ θησαυροῦ. Δυὸ ἡμέρες ἔμειναν κοντὰ στὴ λίμνη Ἰζάνγκα. Μετὰ τίς δύο αὐτὲς ἡμέρες οἱ μαῦροι ἔβγαλαν μὲ πολὺ κόπο τὰ τριάντα κιβώτια. Ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ διαμάντια. Ἐλεῖται τὰ μετέφεραν στὴν καλύβα τοῦ Ταρζάν.

Ξαφνικὰ ἡ νέα ὅταν βρέθηκε πιά μόνη μὲ τὸν Ταρζάν τὸν ἐρώτησε :

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ;

Ὁ Ταρζάν τὴν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε :

— Τζέιν, ἂν θέλῃς νὰ φύγῃς θὰ σὲ συνοδέψω μὲ τὸν ἐλέφαντά μου ὡς τὴ θάλασσα ὡς ποὺ νὰ βρῇς βαπόρι. Θὰ

σοῦ δώσω ὅλους τοὺς θησαυρούς.

— Ἐσύ θὰ μείνῃς ἐδῶ ;

— Ἐδῶ συνήθισα... Ἐχῶ πολλοὺς φίλους, ὅλα τὰ ζῶα...

— Δὲν ἔχεις κάτι, Ταρζάν, ἕνα σὺντροφο κ' ἕνα φίλο σὰν κι' ἐμένα...

— Ναι, δὲν ἔχω...

— Τότε θὰ μείνω ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω συντροφιά. Μὲ θέλεις ;

Ὁ Ταρζάν τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἡ Τζέιν τοῦ εἶπε :

— Ὁ ἱεραπόστολος σ' ἔμαθε ἀγγλικά. Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω καὶ ἄλλο...

— Τί ἄλλο ;

— Πῶς φιλοῦν, Ταρζάν.

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε φιλώντας τὸν στο στόμα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ταρζάν ἐννοίωσε ἕνα γυναικεῖο φίλι, κι' αὐτὸ τοῦ ἄρεσε, τὸν ἐνθουσίασε τόσο πολὺ, ποὺ βγῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

— Αουαααα... Αου !

Ὅλοι οἱ φίλοι του τὰ ἄγρια θηρία μαζεύτηκαν. Τότε ἐκεῖνος κρατώντας στὴν ἀγκάλιά του τὴν Τζέιν γύρισε καὶ εἶπε στὰ θηρία :

— Φίλοι μου σήμερα εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος !

Τ Ε Λ Ο Σ

Στὸ προσεχὲς τεῦχος ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 1ην ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ἡμέραν ΤΕΤΑΡΤΗ θὰ διαβάσετε μιὰ νέα συνταρακτικὴ περιπέτεια τοῦ ΤΑΡΖΑΝ μὲ τὸν τίτλο : Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ

Σε μία απάτητη περιοχή του Κόγκο, ένας από τους καλλιτέρες συγχρόνους δημοσιογράφους είχε την τύχη να γνωρίσει τον διοικητικό υπάλληλο κ. Μανιάκι, πού έστειλε ή Γαλλία ως αντιπρόσωπό της στην απομακρυσμένη αυτή χώρα.

Ο Μανιάκι στάθηκε πολύτιμος οδηγός του δημοσιογράφου και μάλιστα τον συνέστησε στον Γκού-Καυτιάκα, τον ήγεμόνα της μικρής πόλεως Μου-

τάνα, πού αριθμούσε 6000 κατοίκους. Ο ήγεμών αυτός είχε 256 συζύγους στο χαρέμι του και για να ευχαριστήσει τον ξένο ώρισε μία έορτή κατά την όποιαν έγινε και ο περίφημος χορός του έρωτος και του θανάτου.

Ίδου πώς περιγράφει ο δημοσιογράφος αυτή την τελετή.

«Όταν φτάσαμε στην κεντρική πλατεία, ο Γκού-Καυτιάκα καθόταν ήδη στο θρόνο του και μās προσεκάλεσε να πάρουμε θέσι κοντά του. Ύστερα είπε με ύφος ευχαριστημένου ανθρώπου :

— Όλες μιν οι γυναίκες είναι εδώ !

Γύρισα τότε και είδα εκατοντάδες γυναικωννά στέκωνται σ' ένα μέρος, έχοντας καρφωμένα τα βλέμματιά τους στο Μονάρχη και και σύζυγό τους ...!

Σε λίγο άρχισαν να παίζουν τα τὰμ-τὰμ, και σχεδόν άμέσως οι γυναίκες άρχισαν να ούρλιαζουν με λύσσα και μανία κι' οι άνδρες να χτυπούν τα πόδια τους στο χῶμα.

— Μπουλούμ ! διέταξε τότε ο μονάρχης.

— «Μπουλούμ» θὰ πῆ χορός της γυναικείας γοητείας και του θανάτου, μου εξήγησε ο Μανιάκι.

Μία γυναίκα βγήκε μέσα απ' τον ὄμιλο. Με απότομη ζήτηση πέταξε από πάνω της ὅ,τι φορούσε κι' ἔμεινε γυμνή. Ἡ μουσική άλλαξε πάλι ρυθμό. Ἀρχισε νὰ παίξει ἕνα σκοπὸ ἀργὸ και παιητικό, ἐνῶ συγχρόνως ἡ γυναίκα ἔκανε διάφορες ρυθμικὲς κινήσεις. Κάθε βῆμα της, κάθε χειρονομία της, κάθε τσάκισμα της μέσης της ἦταν κι' ἕνα ποίημα γοητείας και ἁρμονίας. Με τὸ χορὸ αὐτό, ἡ νέα ἐξέφραζε ὅλο τὸ μυστήριό της γυναικείας φιλαρεσκείας, ἡ ὁποία πάντοτε ὑπόσχεται και ποτὲ δὲν τηρεῖ τίς ὑποσχέσεις της.

Ἐξαφνα, δέκα ἄλλες γυναίκες ἔτρεξαν και στάθηκαν στὸ κέντρο τοῦ κύκλου κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν κι' αὐτές. Σε λίγο ἔγιναν εἴκοσι τριάντα σχημάτισαν ἕνα δεύτερο κύκλο, κινώντας προκλητικὰ τὰ σώματά των, κάνοντας κάθε τόσο μικρὰ βήματα πρὸς τοὺς ἄνδρες και δπισθοχωρώντας ἁμέσως.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σε μία στιγμή, όλοι οι άνδρες ώρμησαν επάνω στις χορεύτριες και όποιος πρόφτασε άρπαξε κι' από μία τήν σήκωσε στους ώμους και τήν έβαλε να σφιξη τά πόδια της γύρω από τό λαιμό του.

"Τότερα φορτωμένοι καθώς ήσαν, άρχισαν να χορεύουν ενώ οι γυναίκες έβγαζαν άγριες κραυγές. Τά τάμ-τάμ λυσσομανούσαν και οι άνδρες εξακολουθούσαν να στροβιλίζονται. Νικητής θά έβγαινε εκείνος πού θά έδειχνε μεγάλη άντοχή στό δαιμονισμένο χορό.

Μά ένας - ένας οι χορευταί σωριαζόνταν κάτω ζαλισμένοι. Οι χορεύτριές τους τούς έρριχναν τότε μία περιφρονητική ματιά και έφευγαν προς τό κέντρο του κύκλου για νά πάνε νά σταθούν με τίς άλλες γυναίκες, τίς γρηές και τίς άνάπηρες, πού δέν είχαν λάβει μέρος στό χορό.

Οι χορευταί λιγότευαν αιγά — αιγά. Τέλος, μονάχα ένας άπό-μεινε στό στίβο, ένας νέος μ' άτσαλένιο κορμί. Αυτός ήταν ό νικητής! Έκαμε μερικούς γύρους ά-κόμα, ξεφωνίζοντας και με μία τελευταία κίνηση βρέθηκε ξαπλωμέ-νος κοντά στον ήγεμόνα.

— Συγχαρητήρια! 'Γού είπε έ-κείνος.

Κατόπιν ό νέος σηκώθηκε όρ-θιος, άρπαξε τή χορεύτρια κι' έτρε-ξε προς τό δάσος ταχύς σαν τό ζαρκάδι.

Με τό έθιμο αυτό, μου εξήγησε ό Μανιάκι, ξανα-ζούν οι συνήθειες των προγόνων τους, πού φαν-ταζόνταν τόν έρωτα σαν άρπαγή και σαν βία!

Σε μία στιγμή άκουσα μία δυνατή κραυγή:

«Μαρβαλί! Μαρβαλί»!

— Τώρα πεθαίνει μου ψιθύρησε ό Μανιάκι.

— Ποιός πεθαίνει; Ρώτησα.

— Μετά τόν μεγάλο έρωτα έρχε-τε ό θάνατος. Ένας ήδονικός θά-νατος!

«Ο Γκού Κατιάκα σήκωσε τότε τό χέρι του και όλα έσίγησαν. Ήταν τό τέλος τής έορτής.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι γυναίκες της 'Αφρικής, μπορεί να πη κανείς πως είναι τὰ πιό δυστυχισμένα πλάσματα του κόσμου.

Γεννιούνται σκλάβες, ζουν σκλάβες, καί αποτελούν τὰ ὄργανα τῆς ἐργασίας καί τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ πλεόν ὑποφέρουν κάθε βαρβαρότητα καί κάθε σωματικό μαρτύριο πού τοὺς ἐπιβάλλουν τὰ πρωτόγονα ἦθη καί ἔθιμά τους.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Ἡ γυναίκα τῆς 'Αφρικής ἀποτελεῖ, ὅπως γράφουμε παραπάνω, ἓνα τυφλό ὄργανο τοῦ ἀνδρός καί γι' αὐτό ἔχει τὸν φόβο πάντα νὰ διωχθῇ. ἢ καί νὰ θανατωθῇ, σύμφωνα μὲ τὰς ὁρέξεις τοῦ συζύγου της.

Παραδόξως ὁ μὴ ὑπάρχει στὴν 'Αφρική καί τὸ ἔθιμο, τῶν διαζυγίων. Πράγματι ὅταν ἓνας ἀνδρας θέλῃ νὰ χωρίσῃ τὴ γυναίκα του, μπορεῖ νὰ διαλέξῃ μιὰ ἀπὸ τρεῖς μορφές διαζυγίου.

Τὸ «ραγκί», δηλαδή τὸ προσωρινὸ διαζύγιο πού δίδει τὸ δι-

καίωμα στὴ γυναίκα νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ συζυγικὴ στέγη ὕστερα ἀπὸ τεσσέρες μῆνες. Τὸ ἡμιπροσωρινὸ διαζύγιο (Μπαγιό), τὸ ὁποῖο ὑποχρεώνει τὴ γυναίκα νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν σύζυγό της ἐπὶ δύο ἔτη, καί τέλος τὸ τελειωτικὸ διαζύγιο (Ταλάκ) ὅπου ἡ γυναίκα λυεῖ κάθε συζυγικὸ δεσμό. Ὅταν ὁ ἀνδρας εἰπῇ στὴ γυναίκα τρεῖς φορές (Ταλάκ) τότε αὕτη πρέπει ἀμέσως νὰ φύγῃ.

Συνήθως ὁ μὴ ἡ γυναίκα εἶν' ἐκείνη πού καταφεύγει στὸν Καδῆ, καί ζητεῖ διαζύγιο μὴν ὑποφέροντας πιά τίς βαναυσότητες

πού ὑφίσταται, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ πιό χαρακτηριστικὲς εἶναι τὸ μαστίγωμα μὲ πυρωμένες σιδερένιες βέργες, τὸ «καψάλισμα» στὴ φωτιά, τὸ κόψιμο τῶν μαλλιών, καί τὸ ράβδισμα μέχρις αἵματος!

Τότε ὁ Καδῆς τῆς παρέχει ἓνα «προσωρινὸ διαζύγιο», τὸ ὁποῖο διαρκεῖ δέκα πέντε χρόνια, κι' ὅταν περάσῃ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἡ χωρισμένη γυναίκα μπορεῖ νὰ γυρίσῃ σπῆτι της

ΟΤΑΝ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΘΥΜΩΝΟΥΝ ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Τραγικὰ σκηνὰ ἐξετυλίχθησαν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Ἰνδικὴν πόλιν Ἰντόρε. Ἐνὰς ἐλέφας, τοῦ ὁποῖου ἐπέβαινε ὁ ἑγγονος τοῦ Ἰνδοῦ πολυγκτομμυριούχου Σαρουπχάντ, μεταβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρίδος του, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τελεσθεῖν οἱ γάμοι τῶν ἐξηγυρίων καί μὲ τὴν προσοκίδα του ἐφόνευσε ἓνα θεατὴν ἐκ τῶν παρκολουθούντων τὴν πομπήν.

Τὸ ἄπειρον παριστάμενον πληθος κατέληφθη ὑπὸ πανικοῦ, ἡ ἐπακολουθήσασα δὲ γενικὴ σύγχυσις ἐξηγρίωσεν ἀκόμη περισσότερο τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔρριψε τὸν ἑτερον ἀναβάτην του καί τὸν ἐφόνευσε. Ὁ γαμβρὸς ὅμως κατάρθωσε νὰ συγκρατηθῇ ἐπὶ τοῦ πελωρίου ζώου καί νὰ πηδήσῃ ἀργότερα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

ΠΑΛΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΕ ΘΗΡΙΑ

Οί εξερευνηταί τῶν ἀγνώστων χωρῶν, οἱ μεγάλοι κυνηγοί, οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἀναζητοῦν τὴν ἐπικίνδυνη περιπέτεια στὴ ζούγκλα καὶ στὴν ἔρημο κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ταπεινοὶ ἀγριοὶ τῶν παρθένων δασῶν, ἀντιμετωπίζουν συχνὰ τὶς τρομερές ἐπιθέσεις τῶν θηρίων κι' εἶναι ἀπειρες οἱ δραματικὲς περιγραφές ποῦ μᾶς δίνουν ὅλο-ζωντανές εἰκόνες τῆς πάλης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἀνήμερα ἀγρίμια τῆς ζούγκλας.

Ο ΑΓΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ

"Ενας τολμηρὸς εξερευνητής, ὁ αὐστριακὸς Σέϊρους, εἶχε στὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα μιὰ πολὺ δυσάρεστη περιπέτεια, ὅταν ἀναγκάστηκε ν' ἀντιμετωπίσῃ μιὰ λεοπάρδαλη.

Ὁ ἴδιος ἀφηγεῖται ὡς ἑξῆς τὸ φρικαλέο αὐτὸ περιστατικό :

"Ἦμουν ἀκό ἑνα μῆνα στὶς ἀφρικανικὲς ζούγκλες χωρὶς νὰ μοῦ συμβῇ καμμιὰ δυσάρεστη περιπέτεια. Μιὰ μέρα ἀπεφάσισα νὰ πάω σὲ μιὰ πηγὴ ποῦ βρισκοταν κοντὰ στὴ σκηνὴ μας γιὰ νὰ φέρω νερὸ κι' ἔκανα τὴν ἀνοησίαν νὰ πάω ὅσο πλὸς.

"Ὅταν γέμισα τὸν κουβά καὶ γύριζα, διέκρινα ἀπὸ μακριὰ μιὰ λεοπάρδαλη νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μου.

Τάχασα κυριολεκτικῶς. Τί μπο-

ροῦσα νὰ κάνω; Νὰ τρέξω νὰ κρυθῶ; Δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀσφαλές μέρος,

"Ἀφῆσα τὸν κουβά χάμω καὶ περρίμενα μὲ ψυχραιμία τὴν ἐπίθεσι.

"Ἡ λεοπάρδαλις ὅταν ἔφθασε κοντὰ μου, ἔκανε ἓνα ἀπότομο πῆδημα, ὠρμώντας κατ' ἐπάνω μου. Εἶχα τὴν ἐτοιμότητα νὰ σκυψῶ πρὸς τὰ πλάγια καὶ ν' ἀποφυγῶ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίθεσι. Ἀλλὰ μόλις ὠρθῶσα παλὶ τὸ σῶμα μου, εἶδα τὴν λεοπάρδαλη νὰ μοῦ ἐπιτίθεται πάλι μανιώδης καὶ πρὶν προλάβω νὰ φυλαχθῶ μ' εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ κυλούσαμε κι' οἱ δύο στὸ χῶμα.

Κάπου ἐκεῖ κοντά μου βρισκονταν μεγάλες πέτρες. "Ἐτεῖνα τὸ χέρι μου κι' ἄρπαξα μιὰ ἀπ' αὐτές, σήκωσα τὴν πέτρα καὶ τὴν καταφερα μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τῆς.

Αὐτὸ στάθηκε πολὺ ἀποτελεσματικό. Τὸ θῆριο κτυπήθηκε καίρια, ζαλίστηκε καὶ, ἀφήνοντας τὸ μισοφαγωγένο χέρι μου, σωρίστηκε ἀγκομαχώντας χαμῶ.

Δὲν ἄφησα νὰ χαθῇ ὁ καιρὸς καὶ πρὶν συνέλθῃ καὶ μοῦ ἐπιτεθῇ ἐκ νέου, σήκωσα παλὶ τὴν ματωμένην πέτρα καὶ τὴν κατάφερα ἐκ νέου μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τῆς ζαλισμένης λεοπαρδαλεως.

Αὐτὸ τὸ ἐπανέλαβα περισσότερον ἀπὸ τέσσαρις φορές, ὡς ὅτου τὸ θῆριο ἔμεινε ἄψυχο ἐκεῖ ποῦ κοιτόταν.

ὍΤΑΝ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΘΥΜΩΝΟΥΝ

ΤΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ

Κατὰ μίαν ἐπίδειξιν λεόντων τοῦ Ρόλφ καὶ τῆς Σούσυ κατὰ τὴν ὁποίαν δυὸ θηριοδράμασκι εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῶν ὁ Ρόλφ ἀγρίψῃ ξαφνικὰ καὶ ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξκοιουθὼν νὰ κρατῇ τὴ Σούσυ ἔτρεξε εἰς βοήθειαν τοῦ συναδέλφου του.

"Ἐν τῷ μεταξύ τὸ κοινὸν ἔσπευδεν ἐξαλλὸν πρὸς τὴν ἐξόδον τοῦ ἱπποδρομίου. "Ἐκ τῶν θηριοδραστῶν ὁ εἰς ἐτραυματισθὲν βaprέως καὶ εἰς ἀθλίαν κατὰστασιν μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Οἱ δυὸ λέοντες κατωρθώθη ἐπὶ τέλους νὰ συγκρατηθοῦν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον προσωπικὸν τοῦ ἱπποδρομίου καὶ ἀπεφεύχθη μεγαλείτερον δυστύχημα.

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ

«Θέλετε νά μάθετε πὲ ποιὸν τρόπο ἐτιμωροῦσαν τοὺς ὑπὲρ-όλους των οἱ Ἰνδοὶ ποίικητες; Ὁ δῆμιος ἦσαν ἐνας ἐλέφας. Ὁ κατάδικος μὲ δεμένα τὰ χέρια πίσω στὰ ῥάξι του, ἐγονάτιζε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα στὴν ὁποίαν ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι του. Ὑστερὰ τὸν ἐπλησίαζε ὁ ἐλέφας καὶ ἀκουμποῦσε σ' αὐτὸ τὸ βαρύτατο πόδι του. Τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἐγίνετο πολτός.

Σὲ μιὰ μακροσυμένη ἐποχὴ στὸ Ἀφγανιστάν, ὅποιοι ἐμπόρος πωλοῦσε χαλασμένα πράγματα ἐτιμωρεῖται παρτιδαγματινά. Τὸν ἐκίρηναν ἐπάνω σὲ μιὰ σανίδα ἀπὸ τὰ αὐτὰ καὶ τὸν ἀφηναν ἐκεῖ ὡς πὺ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Στὴν Κίνα, ὅποιοι ὑπόσχεται νὰ παντρευτῇ μὴ κοπέλλα καὶ ὑπερὰ παίρνει μιὰ ἄλλη. εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀφήσῃ τὴ δεύτερη καὶ νὰ πάρῃ τὴν πρώτη. Ἀν δὲν συμμορφωθῇ μ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο, τότε τιμωρεῖται. Τὸν παίρνουν καὶ τοῦ βάζουν τὸ νεφάκι ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ σανίδες ἐνῶ στὰ χέρια τοῦ δένουν χονδρὲς σιδερέιες μπάλες μ' ἀλυσίδες. Ὑστερὰ τὸν περιφέροντ' στοὺς δρόμους καὶ ὁ κάθε διαβάτης ἐχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φτύσῃ, νὰ τὸν δαίρῃ καὶ ἀκόμη νὰ τὸν θανατώσῃ μὲ λιθοβολισμοὺς ἢ καὶ φονικὸ ὄπλο.

ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Στὴν Περσία, οἱ ληστὰ καὶ οἱ δολοφόνους δὲν ἐφυλακίζοντο, ἀλλὰ ἐθανάτωνοντο μπροστὰ στὰ στόματα τῶν κανονίων.

ΕΙΚΟΣΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

Στὴν Κίνα ἀκόμη καὶ σήμερα, ὁ δολοφόνος τιμωρεῖται μὲ σφαγαλισμὸ καὶ ἡ οἰκογένειά του εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ διατηρήσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ θύματος πληρώνοντας ἕνα ὀρισμένον ποσὸν κατ' ἔτος. Ἀν ὅμως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ πληρώσῃ τότε τιμωρεῖται ὁ ποτέρας ἢ ὁ ἀδελφός.

τοῦ κακούργου, γιατί τὸν ὑποχρεώνουν νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν ὀρφανὴ οἰκογένεια.

Στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἄκριβως στὴ φυλὴ τῶν Ἴτσες τὸ ἐγκλημα δὲν τιμωρεῖται ἀνδρὸ δολοφόνος φέρῃ στὸν φύ-

λαρχο εἰκοσι ἀνθρώπινα κεφάλια ἐχθρῶν μέσα σὲ μιὰ ὀρισμένη προθεσμία.

Στὴ Μαδαγασκάρη ὁ ἐγκληματίας τιμωρεῖται ἀπὸ τοὺς μύγους. Ὑποβάλλεται σὲ φορικτὰ βασανιστήρια. Τοῦ ἀφαιροῦν τὸ δέμα, τοῦ κόβουν τὴ μύτη, τὰ δάκτυλα καὶ τ' αὐτιά καὶ τὸν ρίχνουν ὕστερὰ μέσα σὲ δηλητηριασμένο νερὸ.

Στὸ Κονγκό, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τολμῇ νὰ κλέψῃ τὸ νερὸ ἐνὸς καραβανοῦ, θάβεται ἄμέσως στὴν ἄμμο καὶ πεθαίνει ἀπὸ πείνα καὶ δίψα. Ὁ δολοφόνος ὅμως τιμωρεῖται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπο.

Ὁ δῆμιος μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι τοῦ ἀνοίγει πληγὰς στὸ σῶμα καὶ μέσα σ' αὐτὲς τοῦ βάζουν ἕνα χόρτο ποὺ προκαλεῖ φρεβρὸ τσουξίμο καὶ σιγά-σιγὰ ῥηλητηιάζει τὸ αἷμα. Ὑστερὰ τὸν καίει στὴ φωτιά καὶ σκορπίζει τὴ στάχτη του στὸν ἔρρα γιὰ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε ἴχνος ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐγκληματία.

Η ΕΥΦΥΪΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Μερικὰ παραδείγματα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τῶν ζώων μᾶς πείθουν ὅτι αὐτὰ θὰ μπορούσαν μιὰ μέρα νὰ κάνουν θαύματα.

Ἴδου ἕνα πείραμα. Κάποιοι ἐτοποποιήθησε μέσα σ' ἕνα κουβαδάκι ἀρκετὴ ποσότητα σιταριοῦ καὶ κατόπιν ἔδεσε σ' αὐτὸ ἕνα σπάγγο καὶ ὁ κρέμασε στὸν τοῖχο.

Ὁ πονικὸς ὅταν μυρίσθηκε ὅτι στὸ κουβαδάκι ὑπῆρχε σιτάρι καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ τὸ φθάσῃ, ὕστερὰ ἀπὸ πολλὰς ἀπόπειρες σκέφτηκε νὰ κόψῃ τὸν σπάγγο μὲ τὰ δόντια τὴν γιὰ νὰ πέσῃ κάτω τὸ δοχεῖο μὲ τὸ σιτάρι.

Οἱ πῖθηκοι μαθαίνουν πολὺ εὐκολὰ ὅχι ν' ἀριθμοῦν ἀλλὰ νὰ ἐξερωμαζοῦν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ νὰ τοὺς συνθέκουν σύμφωνα μὲ τὰ ὑποδείγματα ποὺ τοὺς δίνουν.

20.000 ΙΝΔΟΙ ΘΥΜΑΤΑ ΦΕΙΔΙΩΝ

Τὸ πιὸ ἀξιοπερίεργο θέαμα ποὺ προσφέρει ἡ Βραζιλιανή πρωτεύουσα εἶναι τὸ «ὄφροτροφεῖον» τοῦ Ρίου Ί-ανείρου. Ἀρκεῖ μόνον μιὰ φορὰ νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ κανεὶς γιὰ ν' ἀποκομίσῃ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Ὁ «παράδεισος τῶν φειδιῶν» ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ Βραζιλιανοί, περιλαμβάνει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἔρπετά καὶ μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχουν φείδια ποὺ τὸ δάγκωμά τους ἐπιφέρει τὸν θάνατον στὸν ἄνθρωπο, ταχύτερα ἀκόμη κι' ἀπὸ τὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα.

Τὰ ἔρπετά αὐτὰ ζοῦν μέσα σὲ τεράστινι συρματοπλεγμένα κλουβιά κι' ἔτσι νομίζουν πὼς εἶναι... ἐλεύθερα.

Καὶ γιατί χοιριάζεται τὸ «ὄφροτροφεῖο» τοῦ Ρίου;

Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει εἶναι πολλὲς· μέχρι σήμερα, ὅχι μόνον γιὰ τὴ Βραζιλία ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλες τὶς τροπικὲς χῶρας ὅπου οἱ κάτοικοί τιν ἀποδεκατίζονται ἀπὸ τὰ δαγκώματα δηλητηριωδῶν φειδιῶν.

Τὸ «ὄφροτροφεῖο» προσφέρει πολυτίμους ὁρῶν τοὺς ὁποίους παρασκευάζει ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῶν φειδιῶν ποὺ τρέφει.

Οἱ ὁροὶ αὐτοὶ εἶναι ἀπαραίτητοι γιατί μόνον καὶ μόνον στίς Ἰνδίες ἀποθνήσκουν κάθε χρόνο περὶ τὶς εἴκοσι χιλιάδες ἀτόμων ἕξ αἰτίας τῶν δαγκωμάτων τῶν δηλητηριωδῶν ἔρπετῶν ποὺ πλεονάζουν ἐκεῖ.

Ἐπίσης στίς φυτεῖες τοῦ καφφέ καὶ στὴ ζούγκλα τῆς Βραζιλίας ὑπάρχουν φείδια τόσα πολλά, ὥστε μὲ τὰ δηλητηριώδη δαγκώματά τους ν' ἀποδεκατίζουν τοὺς κατοίκους.

Χάρis λοιπὸν στοὺς ὁρῶνς αὐτοὺς τοῦ «ὄφροτροφεῖου» τοῦ Ρίου τ' ἀνθρώπινα θύματα ἔχουν λιγώ-

στέψει πολὺ. Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν ἀνέυρεσι ὅλο καὶ πιὸ δραστικῶν μέσων κατὰ τῶν δηλητηριῶν τῶν ἔρπετῶν εἶναι πράγματι καταπληκτικὴ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν κατορθώθη νὰ παρασκευασθοῦν ὁροὶ ἱκανοὶ ν' ἀντιδράσουν καὶ κατὰ τοῦ δραστικωτέρου δηλητηρίου ὅταν δηλαδή ὁ ἄνθρωπος κάμῃ ἐγκαίρως τὴν ἐνεσιν.

Ὁ μεγάλος γάλλος ἱατρὸς καὶ ἐξευρενητὴς Καλμέτ ἐγκατέστησε στὴν κλινικὴ του στὸ Παρίσι, δηλητηριωδὴ φείδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, ἀφαιροῦσε τὸ δηλητήριο γιὰ νὰ κἀνῃ μ' αὐτὸ ἐνέσεις σ' ἄλλα ζῶα.

Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες ἐπέτυχε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν πρῶτονόρδον ποὺ ἀποτελεσματικὰ καταιπολεμεῖ τὸ δηλητήριον τῶν φειδιῶν.

Πρὸ ἡμερῶν, στὸ «ὄφροτροφεῖο» αὐτό, στὸ ὁποῖο τρέφονται κι' ἄλλα τεράστια ἀλλὰ μὴ δηλητηριώδη ἔρπετά, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται στὰ ἱπποδρόμια καὶ στοὺς ζωολογικοὺς κήπους, ἐγένετο μιὰ φρικιαστικὴ τιτανομαχία μεταξὺ μιᾶς τεραστίας ἀνακόνδας κι' ἑνὸς κροκοδείλου.

Ἡ ἀνακόνδα μήκους 7 μέτρων, εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ κλουβί της καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν κλοβὸ ἑνὸς κροκοδείλου. Ὁ κροκόδειλος μόλις τὴν ἀντίκρουσε τὴν ἀνακόνδα, ἄνοιξε τὸ φοβερὸ στόμα του καὶ τῆς ἐπέτεθη. Αὐτὴ διωγμένη ἐλαστικῶς, περιετλίχθη μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα γύρω ἀπὸ τὸ τέρας. Τὰ μύτια τοῦ κροκοδείλου βγῆκαν ἀπὸ τὶς κόγχες των. Τὰ πλευρὰ τοῦ κροκοδείλου εἶχαν τσακιστῇ.

ΟΙ ΠΟΤΑΙ ΤΟΥ

ΕΝΑΣ από τους πιο ενδιαφέροντας και μυστηριώδεις λαούς της 'Αφρικής είναι οί Ντογκόν ή Χαμπλές που κατοικούν στην περιφέρεια Μόμπι ανάμεσα σε πανύψηλα βουνά και πυκνότητα δάση.

Οί Ντογκόν θά μπορούσε κανείς νά πη ότι είναι ένας λαός που διατηρεί ακόμη και σήμερα τὰ ἥθη και ἔθιμα ἑνὸς ἀρχαιστάτου πολιτισμοῦ.

Τίνος ; τοῦ Αἰγυπτιακοῦ, τοῦ Φοινικικοῦ ἢ τῶν Ἀτλαντιδῶν ; Δέν τό ξέρει κανείς.

Ὁ λαός αὐτός λατρεύει εἰδῶλα και θυσιάζει εἰς αὐτὰ τίς παρθένες κόρες τῆς φυλῆς του. Ζοῦν μέσα σέ ἀνεξερεύνητες τρώγλες και ἐκεῖ κάνουν τίς διάφορες θυσίεις γιατί φοβοῦνται τὰ «Γιαπελού» δηλαδή τίς ψυχές τῶν νεκρῶν. Κί οἱ πιο ἐπικίνδυνες ψυχές εἶναι τῶν γυναικῶν που πέθαναν κατά τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ.

Οἱ Ντογκόν λοιπόν γιά νά ἀνακουφίσουν αὐτές τίς ψυχές προσπαθοῦν νά τίς φέρουν μέσα στίς τρώγλες ὅπου τοὺς προσφέρουν αἱματοβαμμένα θυσιάσματα οἱ διάφοροι ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι εἶναι πανίσχυροι μάγοι και ἐπιβάλλονται πολὺ στοὺς ἰθαγενεῖς.

Οἱ Ντογκόν ὅπως εἶπαμε παραπάνω, ζοῦν μέσα σέ τρώγλες οἱ ὁποῖες εἶναι διαρρυθμισμένες κατά τρόπον ὥστε νά τοὺς παρέχουν μιὰ σχετικὴ άνεσι. Μεταξὺ αὐτῶν φηγοῦράει κι' ἕνα κτριο σκαλιστὸ στοὺς βράχους που μοιάζει μὲ «ἀνθρώπινον πρόσωπον». Ἡ πόρτα του εἶναι χαμηλὴ και φαρδειά, και παρουσιάζει ἕνα στόμα ξεδοντιασμένο και σαρκαστικό. Τὰ παράθυρά του ἀποτελοῦν τὰ μάτια και τὴ μύτη. Αὐτὸ τὸ κτίριο εἶναι ὁ ναὸς τοῦ μάγου.

Η ΤΡΩΓΛΗ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ

Λίγο πιο μακρὰ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ μάγου ὑπάρχει ἡ «τρώγλη τῶν θυσιῶν». Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς «Τελετῆς τῶν ψυχῶν» ἀπὸ τίς τρώγλες αὐτές ξεπετιοῦνται ἄνδρες ἱεραρετικῆς καλλονῆς καθὼς και γυναῖκες ἡμίγυμνες και παιδιὰ οἱ ὁποῖοι, στολισμένοι, μὲ τὰ γιορτινά τους, δηλαδή φορώντας διάφορα βραχιόλια, κρίκους στὴ μύτη και στὰ χεῖλη και κουβαλώντας τὰ μαῦρά των στὴν ράχι, μπαίνουν στὴ «τρώγλη τῶν θυσιῶν» γιά νά προσφέρουν τὸ δῶρον τους που εἶναι ἡ ἕνα κατσικάκι ἢ ἕνα κοτόπουλο ἢ ἄλλο τι ζῶο.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ τρώγλη ὑπάρχει ἕνα τερατῶδες εἰδῶλο τὸ «Γιαπελού». Ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα τῆς γῆς μπαίνει ἕνα μυστηριώδες φῶς που πέφτει ἐπάνω στὸ εἰδῶλο τὸ ὁποῖον παριστάνει τίς περιπλανώμενες ψυχές. Σ' αὐτὸ τὸ εἰδῶλο γίνονται ὅλες οἱ θυσίεις. Σφάζονται ὅλα τὰ ζῶα που φέρνουν οἱ ἰθαγενεῖς και μὲ τὸ αἷμα των γεμίζουν πρωτόγονα δοχεῖα. Τὸ αἷμα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ ποτὸ τοῦ «Γιαπελού» ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατευνάξει τὴν μανία τῶν κακῶν πνευμάτων.

Μέσα στὴν τρώγλη οἱ ἄνδρες στέκονται δεξιά κι' οἱ γυναῖκες ἀριστερὰ σιωπηλοὶ και στίς μύτες τῶν ποδιῶν των. Μπροστά τους, ἐπάνω σ' ἕνα βράχο, βρισκεται τὸ τερατῶδες εἰδῶλο τὸ ὁποῖο ἔχει κόκκινη ἀπόχρωσι ἀπὸ τὸ αἷμα που τὸ βιάφουν ἀπὸ χρόνια, ἴσως αἰῶνας.

Ἐνα μουσικὸ ὄργανο μὲ τρεῖς χορδές ἀρχίζει νά παίζει. Τότε ὁ ἱερεὺς τροχίζει τὸ μαχαίρι του ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα. Εἶναι τὸ ἱερὸ μαχαίρι τῶν θυσιῶν. Ὑστερα ἕνας ἰθαγενὴς ἀφήνει ἐπάνω στὸ βωμὸ τὸ θυσιάσμα. Ὁ ἱερεὺς κατεβάζει μὲ δύναμι τὸ μαχαίρι του, τὸ σφάζει κι' ἀμέσως μὲ τὸ αἷμα του ἀλείφει τὸ εἰδῶλο λέγοντας : «Πιές Γιαπελού, πιές !»

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Τὴν στιγμήν αὐτὴ ἀκούγεται ἓνα μουνμούρισμα καὶ πανικός ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα τῶν παρισταμένων. Δημιουργεῖται ἓνα πανδαμόνιο, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή ἀκοῦσεται ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως :

—Ὁ Γιαπελού θέλει ἀνθρώπινο αἷμα !

Τότε παρουσιάζεται ἓνας ἰθαγενὴς ὁ ὁποῖος κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ ἡμίγυμνη κόρη, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἡ κόρη τοποθετεῖται στὸν αἱματοβαμμένον βωμὸ. Ἐκεῖνος ποὺ τὴν φέρνει εἶναι ὁ πατέρας της. Προσφέρει τὴν κόρη του ὡς θυσίαν γιὰ νὰ καταπραῖνῃ τὰ πνεύματα ποὺ κυγεροῦν τὴν τύχη τῆς φυλῆς καὶ ποὺ τὰ ἀντιπροσωπεύει ὁ «Γιαπελού».

Ὁ ἱερεὺς ποὺ κρατᾷ ἤδη τὸ «μαχαίρι τῶν θυσιῶν» τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ λαιμὸ τῆς κόρης. Τὸ αἷμα ξεπετιέται καὶ βρέχει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαισίου εἰδώλου. Οἱ παρευρισκόμενοι τρέμουν ἀπὸ τὸν φόβο τους. Εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ θυσιάσουν κι' αὐτὰ τὰ παιδιά των γιὰ νὰ καταπραῖνουν τὴν ὀργὴν τοῦ Γιαπελού.

Τὴν πρώτη θυσία ἀκολουθοῦν ἄλλες 10 ἢ 12.. Μετὰ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων αὐτῶν ἀλείφουν ἐν μέρει τὸ εἶδωλο καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ τοποθετοῦν στὰ δοχεῖα.

Ἡ τελετὴ ἐξακολουθεῖ μὲ μονότονα τραγούδια, μὲ ὑποκόφους κτύπους τῶν «ταμτὰμ» ποὺ ξεποῦν σὲ οὐρλιάσματα.

Ἡ «ρώγη τῶν θυσιῶν» μοιάζει τώρα μὲ πραγματικὴ κόλαση. Ὁ ἱερεὺς πίνει αἷμα ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο δοχεῖο. Οἱ ἰθαγενεῖς παλεύουν ποῖος θὰ μπορέσῃ νὰ πιῇ λίγο γιὰ νὰ ἐξαγνίσῃ τ' ἀμαρτήματά του καὶ οἱ γυναῖκες βρέχονται μ' αὐτὸ γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ τύχην καὶ γονιμότητα ! Σὲ λίγο εἶναι ὅλοι βαμμένοι κόκκινοι.

Ἐπειτα γίνεται ὁ τεμαχισμὸς τῶν πτωμάτων τῶν ὁποίων τὰ κομμάτια φυλάσσονται σὲ εἰδικὰ δοχεῖα καὶ χρησιμοποιοῦνται νὰ προφυλάσσουν ἀπὸ τὰ κατὰ πνεύματα ὡς φυλακτὶ γιὰ τὴν θεραπεία τῶν δηγημάτων τῶν δηλητηριασθῶν φριδιῶν καὶ γιὰ κάθε ἄλλη ἀσθένεια.

Μετὰ τὴν τελετὴν, ὁ αἱματοβαμμένος ὄχλος βγαίνει ἀπὸ τὴν «ρώγη τῶν θυσιῶν» καὶ ἀρχίζει τὸν «χορὸν τῶν ψυχῶν». Πηδοῦν σάν μανιασμένοι χτυπιῶνται μὲ τὰ χέρια τους σὸ πρόσωπο καὶ στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματός των, τόσο δυνατὰ ὥστε νὰ πληγώνονται γιὰτὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διώχνουν ἀπὸ πάνω τους τοὺς διαβολοὺς ποὺ τοὺς ἀγκαλιάζουν.

Ὅταν τελειώσῃ ἡ μακάβρια αὐτὴ τελετὴ, οἱ ἰθαγενεῖς ἀποσύρονται στὶς τρώγες τους, ἱκανοποιημένοι ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ γίνῃ ἡ νέα θυσία θὰ περάσουν ἡσυχά τὴν ζωὴ των.

Τὰ πρωτόγονα καὶ πρωτάκουστα αὐτὰ ἦθη κι' ἔθιμα τῶν Ντογκλὼν εἶχαν μείνει ἀγνωστα στὸ πολιτισμένον κόσμον μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπεσκέφθῃ τὴν φυλὴν αὐτὴν μιὰ τολμηρὰ ἐξερευνητρία, ἡ Ἑλέν Γκόλτον.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

που νά τούς υπαγο-
ρεύη μια όποιαδήποτε
άλλη αίτια.

Πολύ μακρινά από την λίμνη
Τσάνα—που έγινε θρυλική τώρα,
τελευταίως στα ένδοτερα της Α-
φρικής, εκεί που ελάχιστοι λευκοί
έχουν εισχωρήσει, ζή μια φυλή ά-
γρίων τών Σούντι τών γριών του
Ήλιου δηλαδή. Οι Σούντι δέν εί-
ναι άνθρωποφάγοι, τά έθιμά τους
ήμως είναι τόσο φρικαστικά, τόσο
πρωτόγονα, που ένας πολιτισμένος
άνθρωπος, όταν τ' άκούση, άσφα-
λώς θά παγώσει από τρόμο.

Κάποιος Άγγλος ιερεπόστολος
ό Τζιντερ Άσκουίθ, που κατώρ-
θωσε νά φθάση μέχρι του τόπου
της διαμονής τών Σούντι, περι-
γράφει στο βιβλίο του «Άφρική»,
άρκετά στον τά ανατριχιαστικά έ-
θιμά τους. Άποσπούμε ένα απ'
αυτά που άφορά την κοινωνική,
ας πούμε, ζωή τών Σούντι.

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΟΥΝ

Οί Σούντι πρέπει νά σημειωθή
ότι είναι πολύ έπιρρεπείς από έ-
ρωτα. Φαίνεται ότι τούς έπηρέα-
ζει τό περιβάλλον, μέ τόν ειδυλλια-
κό του χαρακτήρα και τούς κάνει
άνθρώπους έξαιρετικά συναισθη-
ματικούς.

Οί γυναίκες τών Σούντι δέν εί-
ναι καθόλου σεμνές. Τούς άρέσει
ή συντροφιά τών άνδρων και δέν
δισταζουν νά τους άκολουθούν μό-
νες μέσα στα δάση.

Άλλά οί άνδρες τίς σέβονται
πάντα. Γιατί τιμωρείται πολύ άβ-
στηρά έκείνος που θά έπιτεθή σε
μια γυναίκα.

Γιά νά παντρευθούν οί Σούντι
πρέπει όπωσδήποτε νά προη-
γηθή ό έρωτας. Φυσικά εκεί δέν
γίνονται γάμοι από συμφέρον, ή

Όταν, δηλαδή, ένας Σούντι ά-
γαπά μια γυναίκα Σούντι—σημει-
ωτέον ότι ποτέ ένας Σούντι δέν έ-
ρωτεύεται γυναίκα άλλης φυλής—
και τόν άγαπά κι' αυτή τότε πα-
ρουσιάζονται κι' οί δύο στον άρχη-
γό και ζητούν την άδειά του γιά
νά γίνη ό γάμος.

Αυτός, όταν βεβαιωθεί ότι πραγ-
ματικά αγαπιώνται κι' όταν έξε-
τάση και μάθη ότι ό πατέρας της
νέας είναι σε θέση νά δώση στο
γαμπρό του ό ζώα και μια καλύ-
βα, τότε δίνει την συγκατάθεσί
του.

Γίνονται οί γάμοι, που οί έρω-
τές τους διαρκούν τρείς όλόκληρες
μέρες και τό άνδρόγυννο ζή στην
ίδια στέγη, έφ' όσον δέν παρου-
σιάζεται μεταξύ τους καμιά δια-
φωνία.

Άν συμβή νά μή συμφωνήσουν
σε κάτι επεμβαίνει πάλει ό άρχη-
γός και δίνει άμέσως διαζύγιο, χω-
ρίς νά προσπαθήση κλπ νά τούς
συμφιλιώσει.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΑΝΤΙΖΗΛΙΑΣ

Όταν όμως αγαπούν δύο Σούν-
τι την ίδια γυναίκα, τά πράγμα-
τα γίνονται σοβαρά. Και πρέπει
νά χυθή αίμα για νά δοθή ή λύ-
σις.

Και στην περίπτωση αυτή πά-
λει έχει τόν λόγον ό άρχηγός της φυ-
λής,

Παρουσιάζονται, δηλαδή, στον
άρχηγό οί δύο άντερασται και ζη-
τούν την μεσολάβησί του.

Ή κρίσις του άρχηγού κι' εδώ
είναι τελεσίδικος.

ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἱστορία πού θά διηγηθοῦμε δὲν εἶναι ἓνα παραμῦθι, ἀλλὰ μιὰ ἱστορία ἀληθινή.

Μιὰ ἱστορία περιπετειώδης καὶ ἀπὸ τίς πύθ τοιμηρὲς πού σκέφθη-
κε ἀνθρώπινος νοῦς.

Μὰ ἱστορία γεμάτη γοητεία,
καλλιγραφία καὶ τόλμη.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε στὴν
Ἑλλάδα καὶ κατέληξε στὴν Ἑλλά-
δα.

Ἡ ὅλη αὐτὴ περιπέτεια διήρκα-
σε τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ δρ-
ματίσθη στὰ πύθ ἀγρία καὶ ἀ-
πρόσιτα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ γιατί νὰ πολυλογοῦμε.
Προτιμότερο εἶναι νὰ ἀρχίσουμε τὴν
ἱστορία μας, ἔτσι ὅπως μᾶς τὴν
διηγήθηκε ἓνα βράδακι ὁ ἓνας ἀπὸ
τοὺς τρεῖς ἥρωας, τοῦ ὁποίου διὰ
λόγους εὐνοήτους ἀποχωρῶμεν
τὸ πραγματικὸ τοῦ ὀνόματος.

Λοιπόν....

ΠΩΣ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟ- ΦΑΣΙΣ ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑ- ΣΤΑΣΙ

Ἦταν μιὰ φορὰ .... —αὐτὸ συ-
νέβη πρὸ εἴκοσι ἀκριβῶς ἔτων—
τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι.

Ὅπως εἶπαμε ἀνωτέρω δὲν θά
σᾶς δώσωμε ἐδῶ τὰ πραγματικά
τοὺς ὀνόματα, διὰ λόγους εὐνοή-
τους, ἀλλὰ μόνον τὰ παρατσού-
κλια τοὺς.

Ὁ ἓνας καὶ μεγαλύτερος, δη-
λαδή δεκαοκτῶ ἔτων, πού μόλις
εἶχε τελειώσει καὶ τὸ γυμνάσιο, ἐ-
γνωρίζετο μεταξύ τῶν συμμαθη-
τῶν καὶ φίλων του ὑπὸ τὸ ὄνομα
Μηχανέας — Μιχαλάκης ὁ Μηχα-
νέας. Τὸν ἔλεγαν Μηχανέα διότι
διαρκῶς ἐσκάρωνε μηχανές... στοὺς
καθηγητὰς καὶ στοὺς φίλους του.

Ὁ δεύτερος ..., αὐτός, κατὰ λί-
γους μῆνες μικρότερος ἀπὸ τὸ
Μηχανέα, συμμαθητὴς του στὸ
ἴδιο γυμνάσιο, ὠνομάζετο Μπάσος.
Γόφω γιατί τοῦ εἶχαν βγάλει τὸ
παρατσούκλι αὐτὸ ὅλοι τὸ ἔβριαν.
Εἶχε μιὰ βαθεῖα, γλυκεία φωνή
μπόσου πού ξετρεῖλλαν τὰ κορί-
τσια ὅταν τὸν ἐπαιρναν οἱ καντα-
δῶροι τῆς γειτονιάς μαζί τοὺς.

Ὁ τρίτος, ἦταν κάποτε συμμα-
θητὴς τῶν δυὸ ἄλλων, ἀλλὰ ξαφνι-
κὰ ἔμεινε ὁρφανὸς καὶ γιὰ νὰ συν-
τηρῇ τὴν ἀδελφή του, τὸ μονάχι-
βο συγγενὴ πού εἶχε, προσεκολλή-
θη ὡς μαθητευόμενος σ' ἓνα μη-
χανουργεῖο στὸν Πειραιᾶ, πού ἐ-
πασκεύαζε μηχανές βενζινοκίνητων.

Αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα παρα-
τσούκλι. Στὸ σχολεῖο ἀπέκτησε

θμως, ένα κι' αὐτὸς ὅταν ἄρχισε νὰ δουλεύη στὸ μηχανουργεῖο: τὸν ἔβγαλαν Λιμαδόρο. Καὶ γιατί; Διότι τὴν πρώτη δουλειὰ ποὺ τοῦ ἔδωσαν νὰ μάθῃ ἦταν ἡ λίμα.

Ἡ λίμα ὅμως αὐτὴ ἐθαυματοουργοῦσε. Ἐφτιανε ὁ Λιμαδόρος ἀριστουργήματα... διότι ἦταν ἐξυπνος καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τοῦ ἐπέβαλαν νὰ ἐργάζεται ἰδιαιτέρως καὶ στὸ σπῆτι καὶ νὰ βγάξῃ πολλὰ χρήματα.

Ἦταν καλοκαίρι, καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς οἱ τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι, ἀπεφάσισαν παρ' ὅλη τὴν ἀνυπόφορη ζέστη νὰ πᾶνε νὰ δοῦν ἓνα ὠραιότατο περιπετειῶδες ἔργο ποὺ ἐπαίζετο σὲ κάποιο κινηματογράφο.

Σταμάτησαν ἀπέξω καὶ ἔβλεπαν μὲ κάποιο θαυμασμό τὶς πολύχρωμες εἰκόνες τῶν μαύρων, τὰ λιοντάρια τῆς ζούγκλας, τὶς μάχες τῶν ἀγρίων καὶ μὲ μιὰ ματιὰ λοξὴ συγγνωμὴν περὶ φημῶν.

Ἐτραβήξαν κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ ταμεῖο καὶ ἀγόρασαν τρία εἰσιτήρια. Ἐμπήκαν μέσα στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα καὶ ἄρχισαν νὰ κυττάζουν μὲ κατάνυξι τὸ δράμα ποὺ ἐξελλίσσετο μέσα εἰς τὰ παρθένα δάση τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ ἔργον ἦταν ὑπέροχο. Μιὰ ὠραία νέα ἡ ὁποία εἶχε περιπλανηθῇ μέσα στὰ παρθένα δάση, συλλαμβάνεται μιὰ νύχτα ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Οἱ ἄγριοι μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς ὅταν τὴν βλέπουν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὴν ἀνακηρύττουν θεὰν καὶ τὴν ἀπομακρύνουν πολλὰ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν κατασκηνώσει οἱ λευκοὶ σύντροφοί της.

Οἱ λευκοὶ φίλοι τῆς τὴν ἀναζητοῦν καὶ πράγματι εὐρίσκονται

ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς, ἀλλ' οἱ ἄγριοι κατορθώνουν διαρκῶς νὰ τοὺς ἀποπλανοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν πολὺ.

Περνοῦν πολλὰ χρόνια. Οἱ λευκοὶ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους καὶ μιὰ μέρα κατορθώνουν διὰ τοῦ χρήματος καὶ ἄλλων ὑποσχέσεων νὰ ἀποσπάσουν τὸ μυστικὸ ἀπὸ ἓνα μαῦρο.

Τότε εἰδοποιοῦν καὶ ἄλλους λευκοὺς, καὶ ἔρχονται κρυφὰ κοντὰ στὴ καλύβα τῶν ἀγρίων. Συνάπτεται μάχη τρομερὰ, ὅπου στὸ τέλος οἱ ἄγριοι τρέπονται εἰς φυγὴν καὶ ἀφήνουν τὴν νέα, τὴν ὁποία ἀπελευθέρωσαν τελικῶς οἱ σύντροφοί της.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο στὶς γενικὲς του γραμμῆς, τὸ ὁποῖο ἔκανε τόση ἐντύπωσι στοὺς τρεῖς φίλους.

—Ζούγκλα καὶ πάλι ζούγκλα, ψιθύρισε ὁ Μηχανέας.

—Ὅλα καλὰ ἀλλὰ πῶς πᾶνε; εἶπε ὁ Λιμαδόρος.

Αὕτῃ ἡ φράσις τοῦ Λιμαδόρου, ἐτάραξε τοὺς ἄλλους δυό. Λές, καὶ μίλησε τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μέσα στὴν ψυχὴ τους.

—Θάθελες νὰ πᾶς; ρώτησε διαστακτικὰ ὁ Μηχανέας.

—Εἶναι τ' ὄνειρό μου!

Τὰ μάτια τοῦ Μηχανέα ἔλαμψαν.

—Κι' ἐγώ, τοῦ ψιθύρισε ὁ Λιμαδόρος.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἀνάμεσα τοὺς ἡ βαρειά, ἡ ἡχηρὴ φωνὴ τοῦ Μπάσου σὲ τόνο κλαυθμυρίζοντα.

—Κι' ἐμένα, ρέ, ποὺ μ' ἀφήνετε;

Ἐγέλασαν τότε μὲ τὴν καρδιά τους.

—Ρέ, Μπάσο, μήπως ἐφύγαμε καὶ σ' ἀφήσαμε ἑσένα πίσω;

—Λέω κ' ἐγώ... Ἀλλὰ βρὲ παι-

διά, γὰ νὰ πάη κανεὶς ἐκεῖ κάτω, χρειάζονται λεφτά!

—Λεφτά! ἐπανεέλαβαν οἱ ἄλλοι δύο....

—Ρέ, Μηχανέα γιὰ σκέψου κάτι. Δὲν στήνεις καμμιά μηχανή;

—Στὰ σωστά σας, μιλάτε ἀλήθεια, βρὲ παιδιά:

—'Αμ' δέ.... ψέματα!

—Τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Πᾶμε νὰ κάνουμε συμβούλιο τῶν τριῶν κεῖ κάτω κατὰ τὴν Ἀκρόπολι.

ΠΩΣ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ἽΟ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη δύσει. Ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθεῖ στὸ δρόμο τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἀπὸ τὸ Θησεῖο μέχρι τοῦ Μακρυγιάννη γιὰ νὰ πάρῃ τὴν δροσιά του.

Οἱ τρεῖς φίλοι βρῆκαν ἓνα τραπεζάκι παράμερο κοντὰ στὴν πλατεία καὶ διέταξαν τρία οὔζα.

ἽΟ Μπάσος σήκωσε πρῶτος τὸ οὔζοπότηρο καὶ μὲ τὴ βαθεῖά του φωνὴ εὐχήθηκε:

—Καλὸ ταξίδι!

—Μὴν κοροϊδεύεις, ρέ Μπάσο.

—Νὰ μὴ σῶσω νὰ πῶ τὸ οὔζο.

—Τώρα ποὺ τόπιες;

—Τὸ δεύτερο, ρέ Λιμαδόρο.

—'Ας εἶναι... Σκέφθηκες, τίποτα, ὅλο τὸ δρόμο, ρέ Μηχανέα;

—'Εν πρώτοις τὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα.

—Δηλαδή;

—Τὰ οἰκογενειακά μας.

—Καὶ τί σχέσι ἔχουν αὐτὰ μ' ἐμᾶς καὶ μὲ τὸ ταξίδι μας; ρώτησε ὁ Μπάσος.

—Πῶς; Πρῶτον θὰ σκεφθοῦμε νὰ τακτοποιήσουμε αὐτὰ καὶ ἔπειτα θὰ φροντίσουμε γιὰ τὸν ἑαυτόν μας.

—Πολὺ χαλά... γιὰ λέγε... πῶς θὰ τακτοποιηθοῦν αὐτά;

—'Ακοῦστε: Ὁ Λιμαδόρος μιὰ ἀδελφή ποὺ εἶχε τὴν πάντρεψε καὶ ξένοιασε, εἶναι ἐλεύθερο πουλί. ἽΑρα Λιμαδόρος = μηδὲν οἰκογενειακά.

Μπάσος: ἔχει μιὰ μητέρα. ἽΕχει ἓνα νοῖκι ἀπὸ τὸ σπιτάκι, θὰ εἰσπράττει τὸ νοῖκι, θὰ κάθεται στοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ θὰ φροντίζει γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ὁ ἀδελφός.

—'Εν τάξει, ἀκούστηκε ἡ βαθεῖα φωνὴ τοῦ Μπάσου.

—Τώρα ἀπομένει ὁ ὑποφαινόμενος. Σὲ μένα ὅμως τὰ πρᾶγματα παρουσιάζονται δυσκολώτερα. Δηλαδή: ἽΕχω πατέρα, μητέρα καὶ μιὰ ἀδελφοῦλα. Ὁ πατέρας εἶναι μεροκαματιάρης. ἽΗ δουλειὰ του εἶναι σιδερεᾶς, μηχανικός. Ὁ Λιμαδόρος θὰ ἔχει τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ κάμῃ ἓνα γράμμα στὸ ἐργαστάσιο ποὺ δουλεύει, νὰ δεχθῇ τὸν πατέρα μου στὴ δουλειὰ του εἰς ἀντικατάστασιν. ἽΕπὶ πλέον ὁ Λιμαδόρος θὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὸ μικρὸ του ἐργαστήριό ποὺ ἔχει στὸ σπίτι καὶ τὰ δύο δωμάτια. Κι' ἔτσι οἱ δικοί μου θὰ ἐγκατασταθοῦν νὰ φυλάνῃ τὰ ἔπιπλα τοῦ Λιμαδόρου καὶ δὲν θὰ πληρώνουν νοῖκι, καὶ ὁ πατέρας μου κάτι θὰ βγάζει τὸ ἔκτακτο ἀπὸ τὴν μικροπελατεία τὴν ἐξωτερικὴ τοῦ Λιμαδόρου.

—Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Λιμαδόρος. Μπράβο Μηχανέα, εἶσαι περίφημος! Καὶ μιὰ ποὺ κανόνισες τὰ οἰκογενειακά μας, πές μας τώρα πῶς θὰ φύγωμε.

—Αὐτὸ εἶναι πιὸ ἀπλό! εἶπε ὁ Μηχανέας μ' ἓνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως.

—Δηλαδή;

—Θὰ λύσωμε μιὰ βάρκα, θὰ τὴν ἀμολύσωμε στὸ νερὸ κ' ἔχετε γειὰ γλυκὰ βουνά....

—Δὲν καταλαβαίνω...

—Θὰ καταλάβεις. Λοιπὸν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ φροντίσωμε νὰ βροῦμε μιὰ μεγάλη βάρκα στὸ Τουρκολίμανο. Μιὰ βάρκα πὺν νὰ μὴν τὴν μεταχειρίζεται ὁ ἰδιοκτήτης της. Θὰ παρουσιαστοῦμε, θὰ τοῦ ποῦμε πὼς ἂν τὴν παραχωρεῖ γιὰ ψάρεμα, ἐμεῖς θὰ τὴν συμπληρώσωμε μὲ μοτοράκι καὶ μὲ πανιά. Δηλαδὴ ἀντὶ ἐνοικίου θὰ τοῦ τὴν τελειοποιήσωμε. Κι' ἅμα τὴν τελειοποιήσωμε...

—Ἄν μᾶς ξαναδῇ....

—Ἀκριβῶς.

—Εἶσαι ὑπέρροχος βρὲ Μηχανέα.

—Ὅπως βλέπετε ἐλύθη κι' αὐτὸ τὸ μεγάλο πρόβλημα. Καὶ τώρα ἐνύχτωσε γιὰ καλὰ. Νὰ πηγαίνωμε σπίτια μας. Καὶ πρὸ πάντων τοιμουδιά. Αὔριο στίς ἑξῆς ἡ δευτέρα συνεδρίασις. Θὰ ἔχω ἐτοιμάσει πλήρη κατὰλογον τῶν ὧν θὰ χρειαστοῦμε. Θὰ τὰ μοιραστοῦμε κι' ὁ καθένας θὰ φροντίζει χωρία γιὰ τίς δουλειὰς πὺν θὰ ἀναλάβει. Κι' ἔτσι σ' ἓνα μῆνα, ὁ Θεὸς βοηθός, ἀναχωροῦμε γιὰ τὸ Τάμ — Τούμ.

—Ζήτω τὸ Τάμ—Τούμ!

—Ζήτω ὁ Μηχανέας.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

Ἡ μία συνεδρίασις ἐπηκολούθησε τὴν ἄλλη. Σχέδια ἐπὶ σχεδίων κατηρτίζοντο καὶ ὄνειρα μεγαλεπήβολα ἐπλάττε ἡ φαντασία τῶν τριῶν φίλων.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ συνάντησι μὲ

τὸν κύρ Γιώργη τὸν Περδικάρη στὸ Τουρκολίμανο οἱ τρεῖς νέοι παρέλαβαν μιὰ μεγάλη βάρκα ἡ ὁποία εἶχε τεθῇ σὲ ἀχρηστία. Ὁ Λιμαδόρος τὴν ἐπιθεώρησε καὶ τὴ βοήθησε γερῆ καὶ περίφημη.

Ὁ Λιμαδόρος ἄρχισε μὲ τοὺς φίλους του ἀμέσως τὴ δουλειά. Καλαφάτισε τὴ βάρκα τῆς ἔκανε καὶ ἄλλες μικροεπιδιορθώσεις καὶ γιὰ νὰ βουλώσουνε τὰ στόματα ἔκαμαν καὶ μιὰ δοκιμαστικὴ ἀναχώρησι μὲ τὰ πανιά.

Στὴν ἐπιστροφή τοὺς ἔφεραν στὸ γέρο Περδικάρη τρεῖς ὀκάδες ψάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀγοράσει πρὸ ὀλίγου ἀπὸ μιὰ τράτα καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι τὰ εἶχαν ψαρέψει μὲ τὴ βάρκα του.

—Καὶ τώρα;

—Τώρα μᾶς χρειάζεται ἓνα μοτεράκι, ἔλικας καὶ μπενζίνα. Γι' αὐτὸ θὰ φροντίσει ὁ Λιμαδόρος πὺν εἶναι καὶ μηχανικός.

Πράγματι τὴν ἐπομένη Κυριακὴ ὁ Λιμαδόρος βοήθησε στὸ Δημοπράτηριο ὅτι τοῦ χρειάζονταν, ἓνα μοτεράκι εὐκαιρίας, τὸ ὁποῖον ἐδόυλενε ὑπέρροχα ὅταν τὸ δοκίμασε.

Ἡ ἐγκατάστασις στὴ βάρκα ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα παιγνιδάκι. Εἶχε κάνει ἐξ ἄλλου τόσες πολὺς.

Ἦταν παραμονὴ τῆς Παναγίας!

Οἱ τρεῖς νέοι συναντήθηκαν σ' ἓνα καφεενεδάκι τῆς Πλάκας κι' ἀπὸ καὶ ξεκίνησαν μέσα ἀπὸ τὰ στενά. Ποῦ πῆγαιναν; Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ συγκινημένοι. Θὰ ἔφευγαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο πρὸς τὸ ἄγνωστον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ... ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Βομβάης, μὲ ἑγχρωμον ὀπίσθιον φῶς ὀφείλουν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα ὅχι μόνον τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἀμάξια ἀλλὰ ὁκόμη καὶ οἱ... ἐλέφαντες.

Κατόπιν τούτου, ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις, διὰ τὴν προστασίαν τῶν τετραπόδων, ἐξέδωκε τὴν διάταξιν διὰ τῆς ὁποίας εἰς τὴν οὐρὰν τῶν ἐλεφάντων πρέπει νὰ ἀναρτᾶται ἓνα φαναράκι μὲ κίκκινον φῶς.

ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σύμφωνα με μία παλαιότητα παράδοσι τ'ονομά μας και τὸ ἐπώνυμό μας δὲν εἶναι μόνον μια λέξι μὴ τὴν ὁποίαν μᾶς καλοῦν ἀλλὰ παίζει σπουδαῖο ρόλο στὸ ἀτομὸ μας καὶ στὸ πεπρωμένον μας. Μιὰ ἄλλη παράδοσι παλιν μᾶς λέγει, πὼς κάθε γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ἀντιστοιχεῖ μ' ἓναν ἀριθμὸν καὶ πὼς κάθε ἀριθμὸς ἔχει τὴ μαγικὴν του ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων.

Η ΑΡΙΘΜΟΜΑΝΤΕΙΑ

Αὐτὲς οἱ δύο παραδόσεις συνεχωνεύθησαν ἀργότερα καὶ ἔτσι ἐδημιούργησαν τὴν ἀριθμομαντεία ποὺ πιστεύουν πὼς μπορεῖ νὰ μᾶς φανερῶσιν τὰ μυστικά τοῦ χαρακτήρος μας καὶ τοῦ μελλοντός μας. Ἀς δοῦμε λοιπὸν ἰώρα πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό.

Ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ἔχουν ἓνα ψηφίον—δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9—ἀντιστοιχοῦν, πρὸς ὠρισμένα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου σύμφωνα μὲ τὸν ἀκολουθοῦντα πίνακα.

1=α κ τ	4=δ ν χ	7=η π
2=β λ υ	5=ε ξ ψ	8=θ ρ
3=γ μ φ	6=ζ ο ω	9=ι ο

Κάθε ἀριθμὸς ἀντιστοιχεῖ ἐπὶ πλέον μὲ μερικὰς διανοητικὰς καὶ πνευματικὰς τάσεις τοῦ ἀνθρώπου. Λαμβανόμενος ὡς θ ε ι κ ο ς φανερώνει ἀρετὰς, προτερήματα, ἐνῶ λαμβανόμενος ὡς ἀ ρ ν η τ ι κ ο ς φανερώνει ἐλαττώματα τοῦ χαρακτήρος.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΚΑΘΕ ΑΡΙΘΜΟΥ

Ὁ ἀριθμὸς 1 ὡς θετικῶς δεικνύει: καταγωγή, τόλμη, θέλησι, φιλοδοξία πρωτοβουλία καὶ πεποιθήσι, φωτεινὴ σκέψι, εὐλάβεια. Ὡς ἀ ρ ν η τ ι κ ο ς δεικνύει τὰ ἐναντία πρὸς τὰ ὡς ἄνω προτερήματα δηλαδὴ τὰ ἐλαττώματα καὶ ἐπὶ πλέον φανερώνει ἐγωϊσμὸν μέχρις ἀφαντάστου σημείου.

Ὁ ἀριθμὸς 2 δεικνύει ἀληθινὴν φιλίαν, εὐγένειαν, σαγήνην, διπλωματίαν, φαντασίαν. (Ὁ ἀριθμὸς αὗτος εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀρμονικὸς καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν οὐμετρίαν καὶ τὸν ρυθμό). Ὡς ἀρνητικὸς φανερώνει κακεντρεχεῖαν, ἀχαρισίαν, ὑποχονδρίαν, λύπην, πονηράδα.

Ὁ ἀριθμὸς 3 δεικνύει: καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα. εὐμάρεια, ἀγάπη πρὸς τὴν ζωὴν, φαντασία, κοινωνικότητα. Ὡς ἀρνητικὸς φανερώνει: ἐπιπολαιότητα, ἀμεροληψίαν, ζηλοτυπίαν ἀδιακρισίαν.

Ὁ ἀριθμὸς 4 δεικνύει ὅλα τὰ προτερήματα ἐνὸς «τετραγωνικοῦ» κεφαλιοῦ μ' ἐπὶ πλέον τὴν καλῶσυνην, πρακτικότητα, ὑπομονήν, φροντίδα, ἀφοσίωσιν, πατριωτισμὸν, μετριοφροσύνην, οἰκονομίαν. Ἄν ὁμῶς τὸν πάρωμε ὡς ἀρνητικόν, τότε φανερώνει τὸ ἀντίθετον τῶν παραπάνω προτερημάτων: ἐγκαταλειψί, κακὰς ἐξείς βάρβαρα ἐνστικτὰ βία, σκληρότητα κλπ.

Ὁ ἀριθμὸς 5 δεικνύει: περιπετειώδη χαρακτήρα ἀφοσιωμένον σὲ ταξίδια, εὐφυΐαν καὶ εὐστροφίαν πνεύματος. Ἄν εἶναι ὁμῶς ἀρνητικὸς τότε φανερώνει: ἀστάθεια μεγάλη ἐλευθερία, ἀταξία καὶ αὐθαδία.

Στὸ προσεχές: Ἡ ἐπεξηγήσις καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν ἀριθμῶν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΟΙ ΚΡΑΥΓΕΣ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

— «Η κραυγή του παγωνιού μπορεί ν' άκουσθῃ ἀπὸ ἓνα μίλλι μακρὰ».

— «Ὡστόσο, τὴν ἰσχυρώτερη φωνὴ τὴν ἔχει ἓνα ἄλλο πουλί τῆς Βραζιλίας τὸ «Κακατοῦ».

— Μὲ τὴν φωνή του, ἓνα μόνον τέτοιο πουλί, μπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν συντονισμένον ἦχο ἡῶδεκα κλάξον αὐτοκινήτων, καὶ νὰ καλύψῃ τὸν ἦχο τῆς σφυρίχτρας ἑνὸς βαποριοῦ!

— «Ἐνα ἄλλο μεγάλο πουλί τῆς Ζανζιβάρης ἔχει καὶ κείνο δαιμονιώδη φωνή. Στὸ χρώμα καὶ στὸ μέγεθος εἶναι σὰν τὸν κύκνο. Σηκώνει τὸ κεφάλι του ψηλὰ καὶ κρᾶζει σὰν ν' ἀκούῃ κανεὶς τὸ χτύπημα σφυριοῦ.

ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΖΩΑ

Ὁ λύκος καὶ ἡ ἀρκοῦδα σπανίως ζοῦν περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Ἡ ἀλεπού ζῇ δέκα ὡς δεκατέσσερα. Τὸ λιοντάρι μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὰ ἑβδομήντα. Οἱ λαγοὶ καὶ οἱ σκίουροι ζοῦν ὀχτῶ χρόνια. Οἱ ἐλέφαντες ἀπεδειχθῇ πὼς ζοῦν ὡς 4 αἰῶνες. Ὁ ρινόκερος δὲ ζῇ παρὰ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ἡ κόττα κ' ὁ γάλος γενοῦν σὶνὰ δώδεκα. Ἡ φάλαινα ζῇ δέκα αἰῶνες. Τὸ γουρούνι καὶ ὁ σκύλος δὲν περνοῦν τὰ εἴκοσι. Ἡ κατσίκα καὶ τὸ πρόβατο πᾶνε ὡς τὰ δεκάξη.

Τὸ βῶδι σπανίως φθάνει τὰ πενήντα. Τὸ ἄλογο δὲ ζῇ παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια. Ἡ γάτα δὲ ζῇ περισσότερο ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια καὶ τὸ κουνέλι ὀχτῶ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΨΑΡΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων περιέργων ψαριῶν, ποὺ ὑπάρχουν στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ καὶ τὰ παράλια τῶν Ἰαπωνικῶν νήσων ὑπάρχει κ' ἓνα ψάρι μὲ τέσσερα μάτια.

Τὸ περίεργο αὐτὸ ψάρι κολυμπᾷ κατὰ ἓνα ἐντελὸς πρωτότυπο τρόπο. Ἐχει τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματός του τὴν οὐρὰ δηλαδή, βυθισμένη μέσα στὴ θάλασσα, ἐνῶ τὸ ἑπάνω μέρος, τὸ κεφάλι του, ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Μ' ἄλλα λόγια τὸ ψάρι αὐτὸ κολυμπᾷ ὀρθοῦ.

Μολταῖατα χάρις στὰ διπλὰ του μάτια. τὸ ἔξωτικὸ αὐτὸ ψάρι, μπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ τὰ ἔντομα ποῦ πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, καὶ τὰ μικρὰ ψάρια ποῦ κολυμποῦν μέσα στὸ νερό, καὶ νὰ κυνηγᾷ ἀγρίως, γιὰ νὰ τρᾶφῃ.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τὰ νησάκια, ποῦ εἶναι σκόρπια κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς τοῦ Παναμά στὴ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν, κατοικοῦνται ἀπὸ μερικὰ караβάνια τῆς φυλῆς τοῦ Σάν Μπλὰς. Αὐτές, οἱ φυλὲς ποῦ ζοῦν μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, βρίσκονται ἀκόμη σὲ μιὰ πρωτόγονο κατὰστασι καὶ διατηροῦν τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν προγόνων τῶν τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπως ἦσαν στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου.

Ἐν τούτοις οἱ ἀποτελοῦντες τὰ караβάνια αὐτὰ εἶναι ἡπίου χαρακτῆρος καὶ πιστεύουν πὼς ἔνας μόνον θεὸς κανονίζει τὰ πεπρωμένα των. Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ φαντασθοῦν πὼς ὁ θεός, αὐτὸς ποῦ τοὺς χαρίζει τόσα καλὰ, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας, μπορεῖ νὰ ζῇ μόνος του μέσα στὰ σύννεφα τ' οὐρανοῦ. Γι' αὐτὸ πιστεύουν πὼς μιὰ γυναῖκα, μιὰ γενναῖοδωρος καὶ γόνιμος θεά, συνεργάσθη μὲ τὸν καλὸ θεὸ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμο καὶ παραμένει ἀκόμη στὸ πλευρὸ του.

Σύμφωνα μὲ τὴν πίστι τῶν ἀποτελούντων τὴ φυλὴ τοῦ Σάν Μπλὰς, ὁ θεός μὲ τὴ συμβία του γνωρίζουν τὴν μανία τῆς ἐκδίκησης, γιὰτὶ τότε δὲν θ' ἀποτελοῦσαν ἀπαράμιλλο συζυγικὸ ζευγος! Ὁ θεός αὐτὸς ἐπίσης τιμωρεῖ τὴν κλοπὴ, τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν βλασφημία καὶ γι' αὐτὸ μεταχειρίζεται κ' ἔχουν ὡς βασικὸν νόμον αὐτὲς τὶς τρεῖς διαταγές ποῦ ἀποτελοῦν τὴν εὐτυχία τους.

«Μὴν πειράζεις τὴ γυναῖκα τοῦ πλησίον σου. Μὴ παίρνεις τὰ πράγματα τῶν ἄλλων. Μὴν ἔχεις κακὴ γλῶσσα!»

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΗ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ;

— Ποιός θ' αποκτήσῃ ἓνα ραδιόφωνο.

— Ἐκεῖνος πού θά στείλει τίς λύσεις ὅλων τῶν προβλημάτων ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τῶν πρώτων 8 τευχῶν.

— Ποῖος θά βραβευθῇ μὲ μία μπάλλα ποδοσφαίρου ;

— Ἐκεῖνος πού θά στείλει τίς λύσεις ὅλων τῶν διαγωνισμῶν ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ, τῶν πρώτων 8 τευχῶν.

— Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλα πολλά δῶρα, τὰ ὅποια θάναγγεῖλομε σὺν προσεχῆς τευχὸς μὲ τὰ ὅποια θά βραβευθοῦν ἐκεῖνοι πού θά στείλουν κατὰ σειρὰν τίς περισσότερες λύσεις.

— Τί θά γίνῃ ἂν ἀπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἑνὸς πού θά στείλουν ὅλες τίς λύσεις ;

— Θά τοὺς καλέσουμε στὰ Γραφεῖα μας καὶ μεταξύ τους θά βάλουν κλῆρο.

— Τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού μᾶς στέλνουν λύσεις (ὀρθῆς ἢ ἐσφαλμένες) θά δημοσιεύονται ἀμέσως σὺν ἐπόμενῳ τευχὸς. Προσέχετε, λοιπόν, ἂν δῆτε καὶ δὲν δημοσιευθῇ τὸν ὀνόματά σας (πιθανὸν νὰ παρὰπτεσε τὸ γράμμα) τότε στέλνετε πάλι.

— Ἀπαραίτητο εἶναι ὅπως μὲ τίς λύσεις νὰποκόπτετε καὶ νὰ στέλλετε μαζὺ διὰ μὲν τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τὸ ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Α. Διὰ δὲ τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τὸ ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Β. Θεωροῦνται ἄκτροι αἱ λύσεις πού δὲν θά συνοδεύονται ἀπὸ δελτίο συμμετοχῆς.

— Στὸ 9ο τευχὸς θά δημοσιευθοῦν τὰ ὑπόλοιπα ὀνόματα καὶ ἡ ἡμέρα τῆς βραβεύσεως στὰ Γραφεῖα μας. Στὸ 10ο τευχὸς θά δημοσιευθοῦν ὅλαι αἱ λύσεις καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν βραβευθέντων.

— Γιὰ κάθε ἀπορία σας νὰ μᾶς γράψετε ἢ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092)1938

Διευθυντής—Ἰδιοκτήτης: ΔΗΜ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ, Γερανίου 45

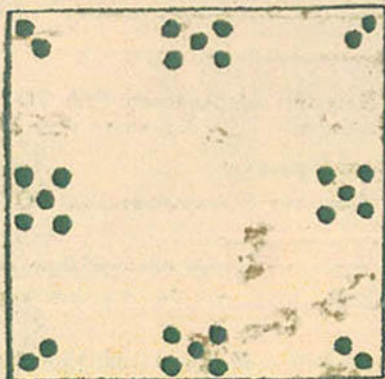
Ὑπεύθυνος ἐπὶ τῆς ὑλῆς: ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ, Νηλέως 3

Προϊστάμενος Τυπογραφείον: ΚΩΝ. ΑΜΔΑΡΗΣ, Προύσης 7

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΝΗΡΟΣ ΜΠΕΚΡΗΣ

Ο Γιάννης ήταν μπεκρής, αλλά ήταν και έξυπνος. Κάτω στο υπόγειο του σπιτιού του ή γυναίκα του έχει τοποθετήσει 28 μπουκάλια κρασί έτσι όπως τις βλέπετε στο σχέδιο. Έτσι η γυναίκα του κάθε μέρα έφρχε μια ματιά στο υπόγειο και μετρούσε από κάθε πλευρά

9 μπουκάλια. Ο Γιάννης όμως ήταν πονηρός. Κάποτε που έλειπε η γυναίκα του κατέβηκε και 1 μπουκάλια και τοποθέτησε τις υπόλοιπες με τέτοιο τρόπο που η γυναίκα του το πρωί θα ανακάλυπτε από από κάθε πλευρά πάλι 9 μπουκάλια.

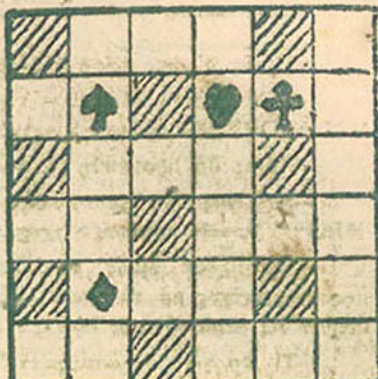
Το καλό της αυτό και την επόμενη ξανακατεβαίνει, παίρνει άλλα 1 μπουκάλια και τις υπόλοιπες τις τοποθετεί με τέτοιο τρόπο που η γυναίκα του θα ανακαλύψει και μετρούσε πάλι από από κάθε πλευρά 9 μπουκάλια. Πώς το κατάφερε ο Γιάννης; Μπορείτε να μάτε πότε πόσες μπουκάλια έβαλε σε κάθε πλευρά την πρώτη φορά, και πόσες τη δεύτερη για να μετρώνατε διαρκώς από από κάθε πλευρά 9 μπουκάλια;

ΜΕ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Α'

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑ

Τέσσερες κυρίες της αριστοκρατίας παίζουν χαρτιά. Αυτή που τις φιλοξένησε μετά το παιχνίδι τους έφερε να φάνε ένα γλύκισμα. Το γλύκισμα το στόλισε όπως βλέπετε στο σχέδιο. Για να τις ευχαριστήσει όμως τους πρότεινε να σκεφθούν πως να κοπεί το γλύκισμα

εις ίσα μέρη, αλλά να περιέχει κάθε κομμάτι κι' από ένα άσσο. Πώς θα το κόβατε έσείς;

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ :

2) Τι ύψος έχει η πόρτα εκάστου τέρματος στο ποδόσφαιρο;

3) Ποιος ανέκαλυψε το πρώτο πλοίο με λίμπό.

4) Ποιος ο τελευταίος σιδηροδρομικός σταθμός επί των Ελληνικών συνόρων;

5) Τι ύψος έχει ο Ταύγετος

ΑΙΝΙΓΜΑ

8) Σε τίποτα δέν έφταιξα και σεις, σκληροί, άλλοι μου γυπώντος το κεφάλι μου θάβετε το κορμί μου (Τι είναι)

ΜΕ ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Β'

ΘΑ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΤΙΣ ΑΝΣΕΙΣ Μ' ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΔΕΛΤΙΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Α'

Όνομα .....

Όδός ..... αρ.

Πόλις .....

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Β'

Όνομα .....

Όδός ..... αρ.

Πόλις .....

ΔΡΑΧ. 1.500